

No. 3 (109)

120-vuotisjuhlanumero

Elokuu 2001

120 VUOTTA PERÄMEREN AALLOILLA

OULUN PURJEHDUSSEURA RY:N TIEDOTUSLEHTI

Lehti ilmestyy 4 kertaa vuodessa. Lehteen tarkoitettu aineisto on toimitettava OPS:n postiosoitteeseen tai vastaavalle toimittajalle. Tilauhinna: Pikapurjehtija on ilmainen OPS:n jäsenille. Muille 20 mk/vuosikerta. Tilaukset maksamalla tilausmaksu OPS:n tilille Mandatum Pankki 320021-1303301.

ISSN 0357-993X

Kommodori:
Seppo Silander
Kuikkatie 4 E, 90150 Oulu
puh. 333137, 0400-193122
s-posti: seppo.silander@kolumbus.fi

Varakommodori:
Joni Skiftesvik
Taskilantie 7, 90580 Oulu
puh. 556 5054
s-posti: jonsvik@hotmail.com

Sihteeri:
Hannu Pajunen
Keinupuisto 7 C, 90160 Oulu
puh. 330 197, 040-847 0397
s-posti: pajunen@osakk.fi

Jäsenasiat:
Seppo Silander
(yht. tiedot edellä)

Taloudenhoitaja:
Hilkka Skiftesvik
Taskilantie 7, 90580 Oulu
puh. 556 5054
s-posti: hilkkars@hotmail.com

Kilpailupäällikkö:
Timo Karsi
Kurkelantie 3 B 15, 90230 Oulu
puh. 339658, 050-569 8659
s-posti: timo.karsi@saunalahti.fi

Katsastuspäällikkö:
Jukka Feiring
Torpankatu 17 E, 90230 Oulu
puh. 5304846

Junioripäällikkö:
Heikki Laitinen
Lehtoranta 14 C, 90500 Oulu
puh. 336 113, 050-561 7106
s-posti: Heikki.Laitinen@rokua.spa.fi

Matkapurjehduspäällikkö:
Leo Hahtonen
Kangastie 1, 90810 Oulu
puh: 0400-682 700
s-posti: leo.hahtonen@lhplastoy.inet.fi

Majaisäntä:
Mauri Kangasluoma
Voudintie 1, 90400 Oulu
puh: 0400-895 805
s-posti: mauri.kangasluoma@luukku.com

No. 3 (109) 120-vuotisjuhlanumero Elokuu 2001

Sisällys:

USF - OPS:n LIPPU	5
Oulun Purjehdusseura 120 vuotta	6
Perämeren merenkulun musta syksy	12
Purjehdittiin sitä ennenkin	14
OPS:n maja	16
Oulun Purjehdusseuran pitkänmatkan wiiri ..	17
Junioritoimintaa	18
Pohjoismaisen venerallin voitto Ouluun	19
Oulun Purjehdusseuran johtokunta 2001	22
Jäsenistö	24
Veneet	26
Åströmin sarvi -palkinto	28
Pilssi	31

Kansi: Viking, Oulun Purjehdusseuran ensimmäinen arvontavene vuodelta 1896.

Juhlanumeron toimituskunta: Päätoimittaja: Markus Aalto. Toimittajat: Joni Skiftesvik, Ilmo Hassinen ja Mauri Kangasluoma. Kuvatoimittajat: Markus Aalto ja Ilmo Hassinen.

Sivun valmistus: Markus Aalto
Painopaikka: Oulun Painotupa

Kaupunginjohtajan tervehdys

ARVOISAT PURJEHDUKSEN YSTÄVÄT

Oulun seutu on kehittynyt vuosisatojen saatossa lohen, tervan, kaupan ja merenkulun keskuksesta ensin perinteisen teollisuuden ja myöhemmin yliopiston perustamisen myötä moderniksi eurooppalaiseksi kaupungiksi. Nyt Oulun seutu on lähes 200 000 asukkaan väestökeskittymä, joka tunnetaan uusimman huipputeknologian osaamisesta.

Oulun tulevaisuuden suuria haasteita on säilyttää nykyinen kasvu ja monipuolistaa sitä. Oulun visiossa tavoitteeksi on asetettu, että Oulu ja Oulun seutu ovat Pohjois-Euroopan osaamisen ja elinkeinojen kehittämisen keskus.

Kaupungin tavoite kilpaurheilussa ja harrastustoiminnassa on edellytysten luominen ja kehittäminen yhteistyössä urheiluseurojen kanssa. Terveys ja hyvän elämänlaadun ylläpitäminen liikunnan ja urheilun avulla ovat keskeisiä päämääriä, joita myös kaupunki haluaa edistää.

Oulun Purjehdusseuran, vanhimman oululaisen keskeytyksettä toimineen urheiluseuran, toiminta on erittäin monipuolista ja poikkeaa joiltakin osin "keskiverto" urheiluseuran toiminnasta.

Vaikka laajasti ottaen urheilu on kulttuuria, niin ei kuitenkaan ole kovin tavanomaista että urheiluseura harrastaa kulttuurin alalla kustannustoimintaa, kuten Oulun Purjehdusseura on tehnyt taltioidessaan oululaista merimusiikkia. Ilahduttavaa on myös seuran junioritoiminta, joka on jokaisen seuran tulevaisuuden kulmakivi.

Minulla on ilo toivottaa Oulun kaupungin puolesta onnea 120-vuotiaalle Oulun Purjehdusseuralle.

Menestystä myös tulevaisuuden tuulissa!

Kari Nenonen
kaupunginjohtaja

Kommodorin kantilta

OULUN PURJEHDUSSEURA RY - NYT

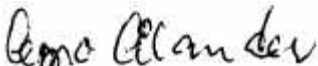
Oulun Purjehdusseura on urheiluseura. Purjehdusseuraa ei useinkaan mielletä urheiluseuraksi, vaikka se täyttää urheiluseuran perinteiset vaatimukset. Kilpaileminen ja kilpailuihin harjoittelu on järjestelmällistä. Selvimmin tämä näkyy junioreiden koulutuksessa. Harjoitukset ovat johdettuja. Ensin pidetään palaveri, sitten pannaan veneet purjehduskuntoon ja lähdetään vesille. Ohjaaja seuraa jokaisen suorituksia ja antaa niistä palautetta. Nuorimmille toiminta kylläkin on leikinomaisempaa ja purjehtimisesta nauttimista. Taidon ja iän myötä vaatimukset kasvavat. Menestyminen valtakunnallisesti vaatiikin jo veneiden ja varusteiden tason nostamista. Muutama seuramme juniori on menestynyt ihan SM-tasoisestikin. Entä voitaisiinko matkapurjehtijat ja moottoriveneilijät rinnastaa muiden lajien kuntosuorittajiin? Heille pelkkä lajin harrastaminen ja sen parissa viihtyminen on tärkeämpää kuin kilpaileminen.

Tänä kesänä 120 vuotta täyttävä Oulun Purjehdusseura voi hyvin. Seuran talous on kunnossa. Kunnioitamme ja vaalimme vanhoja perinteitä, mutta seuraamme myös aikaamme. Veneily ja kilpapurjehdus ovat edelleen vetovoimaisia harrastuksia. Seuramme jäsenmäärä on kasvussa ja sen myötä myös venemäärä. Seuramme 80 vuotta vanhat säännöt nykyaikaistettiin, kuitenkin vanhoja perinteitä mahdollisuuksien mukaan säilyttäen. Olemme elvyttäneet Pitkänmatkan Wiirin perinteen, ja tuottaneet cd-version vanhasta merimieslaululevystämme. Näkyvyyttä seura on saanut oman kotisivun kautta jäsenhankinnassa ja tiedottamisessa. Seuran saunamökki Iin Röytässä on hyvässä kunnossa ja jäsenten vilkkaassa käytössä.

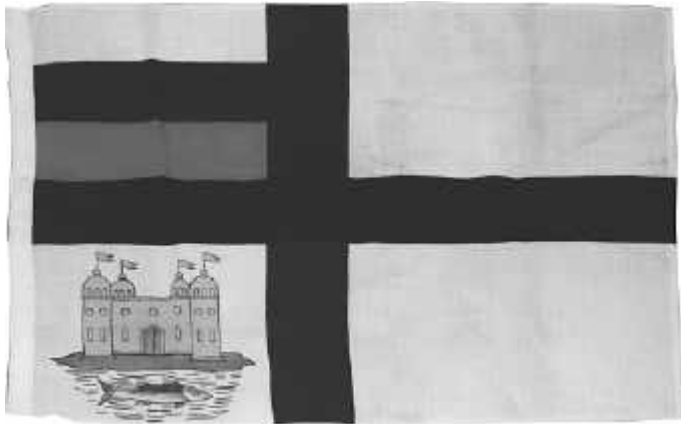
Jäsenten valitsema johtokunta johtaa seuraa. Arvokasta työtä seuran hyväksi tekevät myös eri lautakuntien päälliköt ja rivijäsenet. Laaja on se juniorien vanhempien ja muiden toiminnassa mukana olevien joukko, joka työskentelee pyyteettömästi seuramme hyväksi.

Purjehduskauden ulkopuolella pidämme hyvää kuntoa yllä kaukalopallon ja kuntopiirin avulla. Kevättalvella teemme useinkin hiihtoretken lähituntureille. Mielenvirkistystä saamme myös teatteriesityksistä ja lauluilloista. Purjehdusseurojen jäsenistölleen suuntaama oheistoiminta voi olla usein monipuolisempaa kuin perinteisillä urheiluseuroilla.

On miellyttävä toimia kommodorina seurassa, joka kunnioittaa perinteitä, hoitaa velvoitteensa, seuraa aikaansa ja kehittää jatkuvasti toimintaansa uusia haasteita vastaavaksi.

Seppo Silander
Kommodori

OPS:n lippu

Seuran ensimmäisen lipun tekijä ja ajankohta on epäselvä. Tämä pankkiholvissa oleva lippu on otettu käyttöön Venäjän vallan aikana. Vasemmassa yläkulmassa on Venäjän lipun värit (sininen ja punainen). Alakulmassa on jo tyylitelty Oulunlinna etelätuulineen ja nousulohineen. Kuvien perusteella lippu on ollut käytössä ainakin 1915-luvun lopulla.

Tämä pankkiholvissa oleva lippu on yksi lippuehdotus. Tekijästä ja ajankohdasta on vain huhuja.

Nyt käytössä oleva lippu on tämän näköinen. Suomen Veneilyliiton lippukomitean mukaan linnakuvio ei täytä lippuheraldiikan säännöksiä, ja komitea on ehdottanut lippuun muutoksia. Muutoksia ei olla hyväksytty OPS:n johtokunnassa.

120. lipunnosto

Oulun Purjehdusseuran lippu nousi juhlavuoden kunniaksi kotisataman salkoon 12.5. 2001. Kuvassa lippua pitelee johtokunnan jäsen Mauri Kangasluoma ja naruissa on kommodori Seppo Silander.

Oulun Purjehdusseura 120 vuotta

ILMO HASSINEN

KUVAT: TIMO KUJALA, JONI SKIFTESVIK, ILMO HASSINEN JA OULUN PURJEHDUSSEURAN ARKISTO

Oululla on mittavat perinteet merikaupunkina, on ollut laivojen varustajia, rakentajia ja merenkulkijoita, ja Krimin sodan jälkeen vuonna 1860 Oulun kauppalaivasto oli jopa Suomen suurin. Tätä taustaa vasten on ymmärrettävää, että purjehdusurheilukin kotiutui Ouluun varhain.

Vaikka ainakaan satunnainen matkailija ei nykyisin saa Oulusta merikaupungin kuvaa, vielä 1800 luvulla Oulu oli kovin merellinen.

Krimin sota verotti Suomen kauppalaivastoa raskaalla kädellä, mutta kun sota loppui vuonna 1856, valtion tukitoimet käynnistivät vilkkaan laivanrakennuskauden. Vuonna 1860 Oulun purjelaivakanta nousikin maan suurimmaksi.

Meriliikenne oli vilkasta: Esim. vuonna 1881 Oulun satamaan saapui 241 laivaa, mikä on tämänkin päivän lukemana paljon. On muistettava, että liikuttiin purjein, talviliikennettä ei ollut ja että tuona vuonna 1881 Oulussa oli vain 8715 asukasta. Rautatie saavutti Oulun vasta vuonna 1886, joten sitä ennen rahtauksen oli tapahduttava etupäässä meritse.

Tältä Oulun merelliseltä kulta-ajalta on perua myös oululainen purjehdusurheiluna ja vapaa-ajan harrasteena. Sen pani aikoinaan liikkeelle pieni oululaisten merenkulkijoiden piiri puuhamiehenään Oulun merikoulun johtaja Alfred Ekholm, joka kutsui koolle Oulun Purjehdusseuran perustavan kokouksen toukokuussa 1880. Seuran

Kollioveneitä 1930-luvulla.

syntymäpäiväksi kuitenkin vakiintui elokuun 10. vuonna 1881, jolloin Suomen suuriruhtinaskunnan keisarillinen senaatti hyväksyi säännöt yhdistykselle nimeltään "Oulun purjehdusseura - Uleåborgs segelförening". Sääntöjen ensimmäisessä pykälässä varsin kau-

niilla tavalla tuotiin esiin järjestäytyneen purjehduksen aatemaailma, joka aivan hyvin pätee nykypäivänäkin: "Oulun purjehdusseuran tarkoitus on toimittamalla laivojen ja purjehduskilpailuja edistää taitoa purjehdusurheilun käytämissä"

Oulun Purjehdusseura onkin Suomen seitsemänneksi vanhin jatkuvasti toiminnassa ollut purjehdusseura, ja samalla se on Pohjois-Suomen vanhin urheiluseura.

Melkein tyhjästä aloitettiin

Alfred Ekholmista tuli Oulun Purjehdusseuran ensimmäinen "ylipäällikkö" - nykykielellä kommodori.

Ensimmäinen yhteispurjehdus tapahtui 25.6.1882. Ensimmäiset oikeat purjehduskilpailut pidettiin 2.7.1882, ja siihen osallistui 11 venettä. Lähtö tapahtui Toppilan salmen suusta ja rata oli vedetty Oulun redille. Kääntömerkinä ja katsomona toimi höyrylaiva Wellamo, jossa pataljoonan soittokunta soitti. Laiva oli ankkuroitunut väylälle 1½ virstan päähän lähtölinjasta.

Hait juhlaregatassa v. 1961.

Seuraavina vuosina seura pyrki kasvattamaan aktiivisuuttaan ja venekantaansa tuottamalla ns. "arvontaveneitä". Seura tilasi veneen, jonka rakentamiskustannukset katettiin arpajaisilla, ja onnellinen voittaja sai sen omakseen. Tämä perinne jatkui vuosia, ja arvontaveneitä rakennettiin yhteensä ainakin 18 kappaletta.

Kunnon telakka-alueita saati laituria ei Oulun purjehtijoilla ollut vuosiin. Talveksi veneitä nostettiin ontuvalla käsinosturilla kauppatorin rantaan makasiinien väliin. Tukikohtana oli laituritoppilan salmen suussa, mutta jäät veivät sen sittemmin mennessään. Viimein Oulun Purjehdusseura rakennutti Vihreäsaaren ikioman paviljonkinsa, joka vihittiin 20.8.1922.

Seuran loppiaisjuhliin vuonna 1924 ilmestyi ensimmäistä kertaa oma lehti "Pikapurjehtija - Snabbsegelaren".

Toimintaedellytykset kehittyvät

Pietarsaarelaisten aloitteesta sai vuonna 1924 syntynsä ns. Pohjanlahden Pienvene, jonka oululainen insinööri Otto Stähle suunnitteli. Purjetunnuksensa mukaan venettä tavallisesti kutsuttiin kuitenkin Kolmioveneeksi. Veneluokasta tuli pohjoisessa huomattava kilpailuluokka, ja se piti pintansa aina sotien jälkeisiin pulavuosiiin saakka. Kun suomalaisen Gunnar Stenbäckin vuonna 1930 suunnittelema Hai-vene aloitti valloituksensa 1950-luvun alussa, se kotiutui kohta Ouluun - taasen OPS:n arvontaveneen kannustamana. Veneluokka on edelleenkin yleinen.

Kielikysymys ja lisää purjehdusseuroja

Oulun Purjehdusseura - Uleåborgs segelförening oli alun alkaen kaksikielinen, mikä vuosisadan vaihteen olosuhteissa oli luonnollista. Esim. luvulla vuonna 1869-70 Oulun ala-alkeiskoulun yläasteella sai 38 oppilasta suomenkielistä ja 29 ruotsinkielistä opetusta. Vuonna 1874 Oulussa oli ruotsinkielinen lyseo mutta suomenkielisenä vain reaalikoulu. Suomalainen lyseo saatiin vasta v. 1883.

Voimistuva aitosuomalaisuusaate johti uuden seuran, Oulun Merenkävijöiden (OM) perustamiseen vuonna 1927, kun joukko OPS:n jäseniä erosi ja päätti perustaa itselleen oman puhtaasti suomenkielisen seuran. Vuonna 1912 oli jo ehditty perustaa Oulun Työväen Pursiseura, jonka toiminta

Lightning-veneitä tulossa OPS:n "sähkö- ja veljesmaljakilpailusta" v. 1961. Huomaa peräliput kevytveneessä!

tosin hiipui niin, että nykyinen OTPS polveutuu Merikosken Melojat -seurasta, johon vuonna 1949 perustettiin purjehdusjaosto, jonka nimi muutettiin Oulun Työväen Pursiseuraksi vuonna 1950.

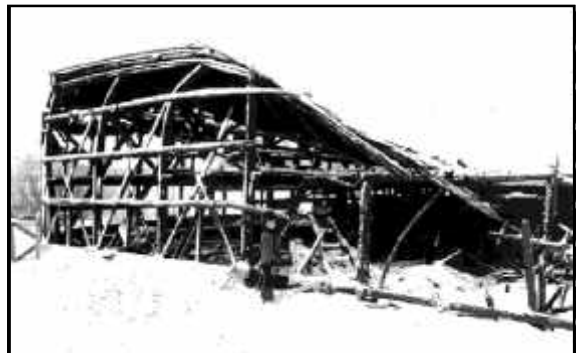
Joka tapauksessa - vuonna 1927 Oulussa alkoi olla purjehdusseuroja väestöpohjaan nähden runsaasti. Henkikirjoitettuja asukkaita Oulussa vuonna 1927 oli nimittäin vain 17340.

OPS ja OM lähtivät heti yhteistoimintaan, kilpailut järjestettiin yhteisin voimin ja toimitsijoin. Sittemmin perustettiin yhteinen OPS:n ja OM:n telakkasäätö tarkoituksella vuokrata telakka-alue. Vuonna 1960 telakkasäätö sai käyttöönsä puolet Kiikelin saaresta, jonne rakennettiin venevaja. Itse asiassa kaikki kolme oululaisseuraa, OPS, OM ja OTPS ovat vuosikymmeniä olleet kiinteässä yhteistoiminnassa.

Pikkukilpailujen pitopaikka oli Pika saaren edustalla, mutta 1950 luvulla kilpailujen pitopaikaksi vakiintui Varjakan salmi, jossa lautakunta piti tukikohtaansa laiturilla, ja radan kääntömerkeiksi valittiin reimarit. Ne nimettiin kirjaintunnuksin, rata suunnit-

teltiin tuulen suunnasta riippuen ja ilmoitettiin juuri ennen lähtöä suurin kirjaintauluin.

Reimarit palvelivat kääntömerkkeinä yllättävän pitkään. Ensimmäinen "kansainvälinen olympiarata" vedettiin Ouluun vasta Lightningien SM-purjeh-

Kiikelin vaja palon jäljiltä joulun aikaan 1972.

duksiin vuonna 1968. Olympiaradasta tuli pysyvä käytäntö vuodesta 1970.

Menetyksistä alkoi uudistuminen

Vanhoista ajoista ei enää ole paljoa maamerkkejä jäljellä. Vihreäsaaren paviljonkinsa seura menetti öljysataman alle vuonna 1962.

Jouluaaton aattona vuonna 1972 paloi Kiikelin venevaja ja sen mukana suurin osa Oulun Purjehdusseuran ja Oulun Merenkävijöiden venekannas-

OK-jollalaivueen "kastajaiset" Kiikeliissä vuonna 1967.

ta, mutta tämä menetys johtikin uudistumiseen ja aktiivisuuden kasvuun.

Uusi telakka-alue saatiin vuokrattua Hietasaaren Johanssoninrannasta. 1970-luvun alkuun asti oli valtaosa veneistä ollut puurakenteisia, mutta Kiikelin palon jälkeen uudistuva venekanta oli jo lasikuiturakenteista. Vuonna 1973 Ouluun ilmaantui suureksi osaksi yhteishankintana uusi purjeveneluokka, Hans Groopin piirtämä H-vene, josta sittemmin tuli Suomen suurin köliveneluokka ja samalla kuuma kilpavene. (H-veneiden tulosta Ouluun julkaistiin Pikapurjehtijassa 4/1999 Timo Kujalan ja Reino Merilän muistelus.) H-veneaktiivisuus oli suurimmillaan 1980-luvun jälkipuoliskolla, jolloin Oulun Regatassa saattoi esiintyä yli 20 veneen kilpailuja. Ennen vuosituhanen vaihdetta H-veneet lähes katosivat Oulun radoilta, mutta pari viimeisen vuoden aikana on ollut nähtävissä elpymistä - erityisesti vuoden 2000 MM-kilpailujen saaminen Helsinkiin on selvästi vilkastuttanut tätä veneluokkaa.

H-vene muistuttaa mitoiltaan olympialuokka Solingia, joten huippupurjehtijat mielellään viihtyvät sen peräsimesä. Vuoden 2000 Suomen mestari olikin maamme Soling-edustaja Sydneyn olympialaisissa. Valtakunnallisesti oululaiset ovat olleet H-veneissä kohtalaisen hyvin sijoittuneita, siitä huolimatta että puolitoista tonnia painavan veneen kanssa kilpailumatkat maanteitse Etelä-Suomen purjehduskeskuksiin vaativat melkoisia ponnisteluja ja rahallisia uhrauksia. Onneksi H-veneiden tämän vuoden SM-kilpailut pidetään Hailuodossa

Kevytveneet

Kevytveneistä oululaisittain merkittävimpiä on ollut amerikkalaisen Olin Stephensin vuonna 1938 piirtämä Lightning, joka esiteltiin paikkakunnalla vuonna 1952. Samana vuonna se nousi merkittäväksi kilpailuluokaksi Suomessa. Maailmassa Lightning-veneitä on nykyisin kaikkiaan noin 15000. Oulun OPS-vetoinen Lightning-laivue on ollut menestyksekkäs: Lasse Hammar, gasteinaan Harry Hammar ja Simo Koski on kuitannut Euroopan mestaruuden vuonna 1973 sekä Suomen mestaruuden vuosina 1973, -74, -75, -76, -80 ja -82. Veneluokan tämän vuoden EM-kisat pidetään Sisiliassa.

Toinen oululaisittain menestyksekkäs kevytveneluokka on ollut Vikla, jossa OPS:n Sampo ja Risto Valjus ovat vuosia olleet valtakunnallisesti luokansa kärjessä tai aivan sen tuntumassa, vaikka muualla Suomessa ja maailmalla yleinen, kunniakas Vikla ei Oulussa olekaan saanut suurempaa jalansijaa.

Koulutusta

Oulun Purjehdusseura aloitti junioritoiminnan jo vuonna 1949, ja viime vuosina voimavaroja tähän on

suunnattu entistä enemmän. Vain sitä kautta nousee uusi purjehtijoiden polvi.

Juniorien ensivene, amerikkalaisen Clark Millsin vuonna 1948 Floridan pikkupojille suunnittelema kulmikas Optimistijolla kotiutui Ouluun samaan aikaan kuin muuallekin Suomeen vuonna 1962. Se on turvallinen, herkkä ja opettavainen pikku vene, jonka purjehtimisen voi aloittaa jo alle 10 vuoden iässä.

Oululaisittain myös OK-jolla on ollut merkittävä juniorien kevytvene. Se esiteltiin Oulussa v. 1967, jolloin Kiikelin saarella pidettiin juhlalliset OK-jollalaivueen "kastajaiset".

Niinkin uusi konstruktio kuin OK-jolla on kilparadoilta jo ehtinyt hävitä. Sen paikan on valloittanut Europa (E)-jolla. Suhteellisen kevytkin purjehtija pystyy pitämään sen pystyssä, minkä vuoksi se on nykyisin naisten olympialuokka, mutta veneenä se on jo vaativa "täysverinen" ja juniorille harppaus Optimistista siihen on iso askel.

Kuten taitolajeissa yleensäkin, purjehduksessakin vitsa on väännettävä nuorena. OPS onkin kevästä 2000 kuuden muun purjehdusseuran kanssa mukana Suomen Purjehtijaliiton "kehitysseuraprojektissa", joka tähtää juniori- ja kilpapurjehduksen aktivoimiseen ja lajin tunnettavuuden lisäämiseen. Oulun Purjehdusseuran juniorit menestyivät viime kesän kilpailuissa

Oulun ensimmäinen "Optari" vuonna 1962.

varsin hyvin. Onpa OPS purjehdusleirillään antanut oppia kokonaisuudelle koululuokallekin, joka sellaiselle halusi haikautua.

Kehittyä voi vain vertaamalla itseään kanssapurjehtijaansa, siis kilpailemalla. Tässä juniorit ovat saman ongelman edessä kuin varttuneemmatkin, eli on käytävä Etelä-Suomen keskuksissa ja osallistuttava valtakunnallisiin tapahtumiin. Kilpaurheilijan kannalta Suomi on sitenkin hieman liian väljää. On matkustettava viikonloppuisin satoja kilometrejä edestakaisin, ja purjehtijalla on vielä lisärasitteenaan se, että hän joutuu kuljettamaan veneensä mukanaan. Tukijoukkoja siis tarvitaan, ja junioripur-

Optimisteja Oulun Regatassa vuonna 1971.

OPS:iin oman navigaatiojoastonsa, joka perustettiin Suomen Navigaatioiltoin alaisuuteen vuonna 1996.

Merellistä kulttuuria

Pohjois-Suomen vanhimman urheiluseuran asema velvoittaa, ja Oulun Purjehdusseura on ollut mukana perinteiden ja merellisen kulttuurin vaalimisessa. 100-vuotisjuhlanansa innoittamana vuonna 1981 se teki merkittävän kulttuurityön järjestämällä suuren merielämään liittyvien perinnelaulujen keruukilpailun yhdessä Pohjois-Pohjanmaan museon kanssa vuonna 1981. Kilvan ansiosta saatiin - mahdollisesti viime hetkellä - talteen joukko Oulusta ja muualtakin peräisin olevia, muistiin merkittävää merimieslauluja. Lähestyvää 120-vuotisjuhlaa ennakoiden Oulun purjehdusseura kokosi vuonna 1999 saman ai-

E-jolla valtakunnallisessa rankingkilpailussa Oulun vesillä v. 1996.

juhduksen onkin yleensä koko perheen yhteinen harrastus. Junioritoiminnan on muutenkin oltava järjestäytyneitä ja valvottua. Lapsia ei voi päästää meren ja tuulten armoille ilman turvaveneitä ja ohjaajia.

Ei koulutuksessa aikuisia kilpa- ja retkipurjehtijoita ole unohdettu. OPS on antanut koulutusta taktiikassa, purjeiden virityksessä, säännöissä ja matkapurjehtijoiden ongelmissa. On järjestetty veneilykouluja sekä saaristo-, rannikko- ja avomerilaivurikursseja, jotka ovat poikenneet tavanomaisista siinä, että niihin on kuulunut käytännön harjoittelu OPS:ilaisten veneissä.

Tämä navigaatiokoulutus on poikunut

neiston - nyt digitaalitekniikalla paranneltuna versiona CD-levylle "Laiva Toivo Oulu ja muita merilauluja Oulusta". Levyä on edelleen saatavana, ja sen myyntitulot käytetään mm. junioritoiminnan tukemiseen. Suuri osa lauluista on myös julkaistu purjehdusseuran toimittamassa laulukirjassa, jonka ensimmäinen painos ilmestyi v. 1980.

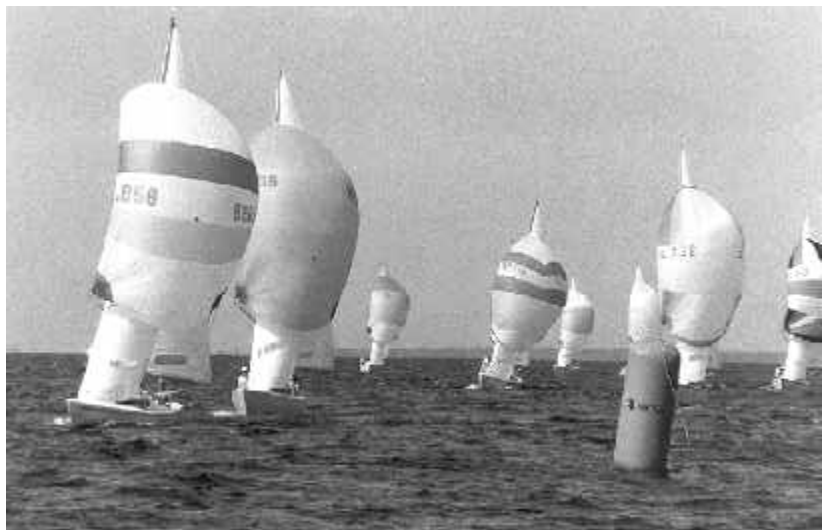
Kuten näkyy, seuramme jäsenlehti Pikapurjehtija on voimissaan ja ilmestyy edelleenkin. Kaksi ensimmäistä Pikapurjehtija - Snabbseglaren numeroa ilmestyivät loppiais-

juhliin vuosina 1923 ja 1924. Sitten seurasi pitkä tauko aina vuoteen 1949, jolloin lehden toimittaminen alkoi uudelleen. Puhti riitti vuoteen 1964, jolloin ilmestyi numero 18. Nykyisenlaisesta Pikapurjehtijasta toimitettu vuodesta 1978. Numero 30 oli OPS:n 100-vuotisjuhlanumero ja nyt numerosta 109 siis tuli 120-vuotisjuhlanumero.

Retkipurjehdusta

Kiinnekohdan lin Röntystä OPS sai vuonna 1966, jolloin OPS:n ja OM:n Telakkasäätiö vuokrasi metsähallitukseksi entisen lastauspaikan käyttöoikeuden. Saari toimi vielä 50-luvulla puutavaran lastauspaikkana. Vuosikautia venesatamana toimi jyhkeän aallonmurtajan vierusta, ja tukikohtana entinen luotsien asuinrakennus.

OPS sai Röntystä vuokralle oman tontin v. 1980 viiden vuoden rakennus-

H-veneet, Suomen yleisimmät köliveneet Oulun Regatassa v. 1988.

Kommodori Timo Kujala ja majaisäntä Mauri Kangasluoma hengähtävät Röytän majan valmistuttua vuonna 1984.

velvoitteella. Ikioma maja saatiinkin määrääjän kuluessa. Vuonna 1981 ostettiin listä mantereelta rakennus, purettiin se ja kuljetettiin osina Röytään (mm. 10 kpl peruspalkkeja á 1300 kg, 1600 tiiltä, 2500 kg kuivabetonia sekä rakennuksen puuosat elementteinä). Rakennustyöt alkoivat v. 1982, ja majan vihkiäisiä vietettiin 18.8.1984. Majatoimikunnan vetäjänä oli Mauri Kangasluoma, joka on nykyinenkin majaisäntä. Hän on siten tähän päivään mennessä tullut tehneeksi jo 20 vuoden päivätyön seuramajan rakentamisessa ja ylläpidossa.

Majan ensimmäistä vuosipäivää juhlistettiin iltamin, jossa oli oikein orkesteri (tanssiryhtye Pohjola) soittamassa. Seuraava päivä 11.8.1985 jäi myös monen muistiin rajun Sanna-myrskyn pyyhkäistessä yli Lumijoen, Limingan, Oulun ja Perämeren pohjukan osan veneistä jo ollessa paluumatkalla Röytästä.

Metsähallituksen otettua saaren hallintaansa sen veneilyvarustusta ruvettiin voimallisesti kehittämään. Rakennettiin iso pienvenesatama ponttoonilaitureineen ja koillisenpuoleisilta tuulilta suojaavine aallonmurtajineen. Kunnostettiin luontopolku ja siihen kuuluvia rakennelmia.

Kilpapurjehdus on seuratoimintaa ja sosiaalista kanssakäymistäkin, ja tämän toimintamuodon valtakunnallista hiipumisen vastapainoksi OPS on yhteistyössä muiden seurojen kanssa ollut etsimässä muita keinoja jäsentensä purjehdustaitojen kehittämiseksi. Niinpä seura on ollut mukana järjestämässä eskaaderi-tyyppisiä retkipurjehduksia.

On ollut Kemwater-eskaadereita ja myös OPS:n ikiomia eskaadereita, kuten erittäin onnistunut juhannuseskaaderi Marjanimeen vuonna 1996.

Kesällä 2001 toteutettiin Perämeren seurojen yhteisin ponnistuksin Bottnia-Eskader 2001, joka alkoi Ruotsin Piteästä 2.7. ja päättyi Perämerenkaaren satamat koluten Ouluun 10.7.

Moottoriveneilyä

Oulun Purjehdusseuran nimestä huolimatta sen rekisteriin on aina kuulunut moottoriveneitä ja -veneilijöitä, ja seurassa on oma moottoriveneajostonsa. Yhteiset tapahtumat kuten eskaaderipurjehdukset ovat avoimia kaikille veneille niiden käyttövoimasta riippumatta. On myös moottoriveneilijöille tarkoitettuja kokoontumisajoja ja merenkulkukilpailuja, ja on moottoriveneilijöille tarkoitettuja, perinteikkäitä ja arvokkaita kiertopalkintoja. OPS:n veneet ovat osallistuneet myös valtakunnallisiin moottorivenetapahtumiin.

Moottoriveneilijöitä on kiittäminen myös heidän panoksestaan purjehduskilpailujen järjestämisessä. Moottoriveneilijöiden joukossa on purjehdustuomareita, kilpailunjärjestäjiä ja muita toimitsijoita, joita ilman purjehduskilpailujen järjestäminen ei olisi mahdollista.

Regatta on purjehtijan juhlaa

Kesän 2001 Oulun Regatta on samalla Oulun Purjehdusseuran 120-vuotisregatta ja järjestetään elokuun toisena viikonloppuna, johon syntymäpäiväkin juuri sopivasti osuu. Puitteet

ovat aiheensa arvoiset ja juhlallisuudet vietetään samassa talossa missä aikoinaan seuran perustava kokouskin pidettiin eli nykyisessä NMKY:n talossa Raatissa.

Toimintakeskuksemme

Toimintakeskustamme hallitsee Oulun Purjehdusseuran ja Oulun Merenkävijöiden telakkasäätiö.

Huoltorakennus Johanssonirantaan valmistui "avaimet käteen" työnä vuonna 1980, niin että 100-vuotisregatassa kilpailijoilla oli jo käytössään sauna- ja pesutilat sekä molemmilla seuroilla omat toimistohuoneensa.

Klubirakennus Johteenpooki valmistui vuonna 1991, Nimi on osuva, onhan se Johteenselän rannalla ja pooki tarkoittaa merkkitornia (r. båk).

Huoltorakennus jäi nyt hankalasti Johteenpookin edustalle, josta se sittemmin siirrettiin telakka-alueen reunalle nykyiselle paikalleen, jossa sitä ennen sijaitti mastovaja, joka purettiin pois. Siirtoa varten huoltorakennus sahattiin kahtia, puoliskot nostettiin uusille perustuksilleen ja saumattiin yhteen. Rakennuksen takimmaista kattolapetta jatkettiin niin, että sen alle saatiin jollasuoja.

Jäsenistö ja venekanta

Oulun Purjehdusseurassa oli vuoden vaihteessa 330 jäsentä. Purjehdusveneitähän on 71, joista köliveneitä 54 ja kevytveneitähän 17. Moottoriveneitä rekisterissä on 47.

Hai-veneiden armada OPS:n 90-vuotisjuhlaregatassa vuonna 1961 Lightningin kiinnijamana.

Viklojen SM-kilpailut Oulussa v. 1985.

Nyt ne vihdoon saatiin!

- sään kestävät seuran omat tarrat veneeseen
- painoväri sininen, pohja valkoinen
- yhden arkin hinta vain 30 mk!
- suurin tarra sopii ihanteellisesti esim. veneen peräpeiliin

Tarrojen halkaisijat:
suurin 25 cm
pienin 5,5 cm
Muut luontevasti siltä väliltä

Tarroja voi ostaa Johteenpookista.
Lisätietoja Hilikka Skiftesvikiltä
s-posti: hilkkars@hotmail.com
puh : 08-5565 054

Perämeren merenkulun musta syksy

JONI SKIFTESVIK

KUVA: JONI SKIFTESVIKIN KOKOELMAT

Syksy 1947 oli haaksirikkojen aikaa Perämerellä. Suomi oli menettänyt sodassa ja sotakorvauksina parhaat aluksensa. Meriliikennettä oli hoidettava sillä tonnistolla, mikä oli saatavissa. Myrskyiset säät ja iäkkäät puualukset olivat tuhoisa yhdistelmä. Kymmenen ihmistä menetti vajaan viikon sisällä henkensä havereissa. Siikajoen Tauvon edustalla upposi höyrylaiva Meri-Tuuli. Aluksen mukana hukkui kuusi henkeä. Nahkiaisen ja Marjaniemen välisellä merialueella syttyi palamaan ja upposi sementtilastissa ollut moottorialus Hansa. Se vei mukanaan neljä henkeä. Pateniemestä lähtenyt moottorikaljaasi Saaren tähti oli sekin vuodon saatuaan lähellä tuhoutumista samoilla vesillä.

Kun kotkalainen 770 bruttorekisteritonin Meri-Tuuli teki lähtöä syyskuun 23. päivänä 1947 Oulun Toppilasta, lupasi sää tiedotus Perämerelle "kohtalaista lounaan ja etelän välistä tuulta, ajoittain sadetta". Alus oli lastannut 33 000 kuutiojalkaa haapatukkeja, jotka oli määrä viedä Husbyvikin tulitikkutehtaalle Etelä-Ruotsiin.

Meri-Tuuli oli rakennettu Amerikassa 1905 männystä ja tammesta. Se oli ollut alkujaan purjealus, mutta muutettu myöhemmin pelkästään koneella kulkeväksi poistamalla purjeet ja asentamalla siihen 230 hevosvoimainen kaksisyylinterinen höyrykone. Alus oli ehtinyt seilata ennen Suomeen ostoa myös Norjan lipun alla.

Meri-Tuuleessa oli 14-henkinen miehistö, päällikkönä oli merikapteeni Onni Heino. Miehistöä oli täydennetty Oulussa pestaamalla emännöitsijäksi martinniemeläinen Aili Leinonen ja messityöksi oululainen Terttu Uusitalo. Aluksen pääomistaja laivanvarustaja Ilmari Tuuli ja hänen veljensä hallitussihteeri Erkki Tuuli, osakas hänkin, olivat matkustajina kohtalokalle matkalle lähdeäessä.

Ilmari Tuuli muisteli allekirjoittaneelle vuonna 1993, että Meri-Tuuleessa oli hyvä miehistö ja ennen kaikkea hyvä, neuvokas päällikkö.

- Käsitykseni mukaan kaikki edellytykset turvalliselle merimatkalle olivat olemassa.

Vuotava alus ei päässyt hätäsatamaan

Merikapteeni Onni Heino Raahan raastuvanoikeudelle haverista antama meriselitys kertoo, että tuulen voimakkuus Toppilasta lähdeäessä oli 2-3 beaufortia ja suunta itä-etelä. Näkyvyys oli kohtalainen. Seuraavana päivänä laivan ollessa klo 15 aikaan Kokkolan korkeudella tuuli kääntyi lounaaseen ja yltyi 7-8 beaufortin myrskyksi. Heino päätti hakea suojaa Ykspihlajasta, mutta kun laiva käännettiin sivuvastaiseen, se ei jak-

sanutkaan kulkea kovassa aallokossa sataman suuntaan. Samaan aikaan konemestari ilmoitti laivassa olevan vuodon. Pumput käynnistettiin, mutta aluksen kovan heilumisen takia ne eivät jaksaneet toimia täydellä teholla.

Aluksen pelastamiseksi päällikkö käänsi laivan tulosuuntaan. Kun matka jatkui hitaammalla vauhdilla myötätuuleen, vesi alkoi laivassa vähentyä. Tarkoitus oli hakeutua hätäsatamaan Raahen. Tämä osoittautui kuitenkin mahdottomaksi, sillä vuotava alus olisi jälleen ollut käännettävä laituulessa ja pumppaaminen olisi vaikeutunut. Heino luopui Raahen pyrkimisestä ja piti laivaneuvottelun.

Neuvottelun tuloksena laiva päätettiin ohjata Hailuodon suojaan. Pian tämän jälkeen alus ohitti majakkalaiva "Nahkiaisen" ja Onni Heino yritti valomerkkejä antamalla sähköttää majakkalaivalle laivan nimen ja avunpyynnön.

Hailuotoa lähestyttäessä tuuli kääntyi länteen. Kova sivuaallokko lisäsi vuotoa ja alus oli käännettävä jälleen myötätuuleen, nyt rannikkoa kohti hiljentäen samalla koneet, jotta pumput toimisivat täydellä teholla.

Viisi miestä pääsi pelastusveneeseen

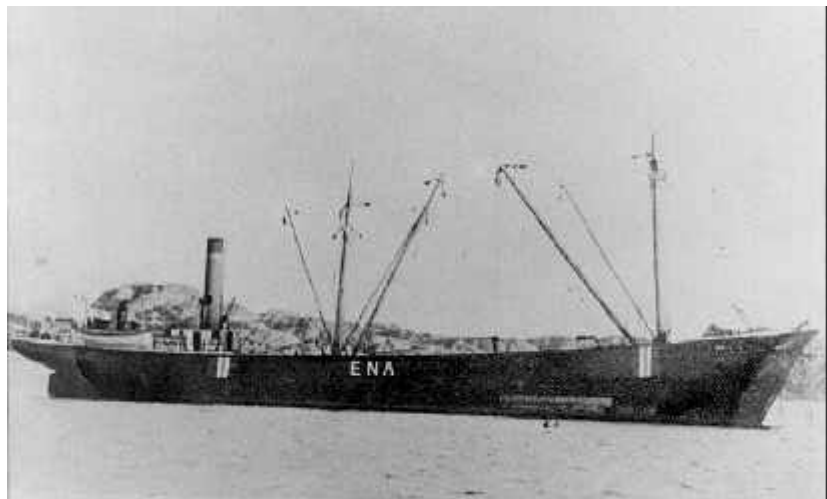
Myrskyn riepotelemaa alusta yritettiin keventää katkaisemalla kansilastin "stötät", tuet, ja "surrit", vajjerit, jotta haapatukit vyöryisivät mereen. Lastin kevennys ei onnistunut. Vesi alkoi taas kohota aluksessa ja pian sammui tuli laivan uuneissa. Meri-Tuuli oli täydellisesti tuuliajolla.

Onni Heino kertoo meriselityksessään laivan viimeisistä hetkistä ennen tuhoutumista.

"Päätimme heittää ankkurin, jotta saisimme laivan vastatuuleen ja mahdollisesti siten pitää sen kauemmin pinnalla. Tämä tapahtui noin klo 8.00 t.k. 25 p:nä jolloin laivan asema oli noin NV 3 Tauvon majakasta."

Pian tämän jälkeen korkea aalto heitti kansilastin hyttirakennelmia vasten vieden rakenteet mennessään. Toinen pelastusvene karkasi, toiseen, vaurioituneeseen ja aironsa menettäneeseen pääsi viisi miestä. Laivanvarustaja Ilmari Tuuli oli yksi veneeseen päässeistä.

- Kiskoin veneeseen veljeni ja kolme muuta miestä. Vene oli rikki ja täynnä vettä. Se pysyi pinnalla pelkästään ilmatankkiensa varassa. Edellisen veli,

Purjealuksesta höyryalukseksi muutettu Meri-Tuuli seilasi aiemmin Norjan lipun alla nimellä Ena.

pääjohtaja Erkki Tuuli, kertoi myrskyn olleen todella kovan.

- Kun olin Koivistolta kotoisin ja ollut meren kanssa lapsesta lähtien tekemisissä, ei siinä osannut kuitenkaan pelätä; ainoastaan tunsin itsensä nöyräksi niin mahtavien luonnonvoimien edessä.

Uppoavan aluksen keulaan jäivät ankurin laskua yrittäneet merikapteeni Onni Heino ja matruusi Eino Heino. Aluksen perä vajosi, mutta keula pysyi pinnalla. Eino Heino kipusi mastoon ja Onni Heino piteli veden piiskaamana kiinni mistä sai.

Puolenpäivän aikaan luotsipiirin alus Perämeri saapui paikalle ja pelasti hylkyyn jääneet. Tuntikausia vedessä ollut Onni Heino oli heikossa kunnossa. Pelastusvene ajautui miehineen Tavon rantaan samoihin aikoihin.

Meri-Tuulen haverissa hukkui kuusi ihmistä, näistä kaksi pohjoissuomalaista, Oulussa laivaan pestautuneet emännöitsijä Aili Leinonen ja messityttö Terttu Uusitalo. Myrsky toi Siikajoen rantaan päiväkausia haapatukkeja ja hyllyn osia. Laivan kappaleista ihmiset olivat päättelvinään laivan olleen lahon. Taikauskosimmat rannikon ihmiset muistelivat Siikajoella, että jos johonkin vanhempaan laivaan Oulussa oli pestautunut uusi kokki, ei laiva ollut koskaan päässyt onnellisesti matkansa päähän. Lehdistössä kyseltiin, miksi Raahan luotsiasemalta ei tiedotettu ajoissa merihädässä olevasta laivasta oululaisille pelastusviranomaisille.

Lounaismyrsky murjoi Saaren tähteä

Seuraava haaksirikko samoilla vesillä oli jo kolmen päivän kuluttua Meri-Tuulen tuhoutumisesta.

Puurakenteinen 350 bruttorekisteritonin moottorikaljaasi Saaren tähti lähti 27. 9. sahatavaralastissa Pateniemestä Tanskaa kohti. Laivan omisti helsinkiläinen H. Liljestrand Oy ja sen päällikkönä toimi merikapteeni Ragnar Mecklin.

Nahkiaisien tienoilla kovassa tuulessa ponnisteleva alus alkoi vuotaa. Kaikki pumput käynnistettiin, mutta tästä huolimatta vesi lisääntyi laivassa ja kone pysähtyi. Vesilastissa olevaa laivaa ei saatu liikkumaan purjeilla haluttuun suuntaan, vaan alus alkoi ajelehtia. Pelastusvenettä yritettiin laskea, mutta myrsky pauskasi sen laivaa vasten ja se rikkoontui. Aallot veivät mennessään myös kannelle kiinnitetyt kaksi pelastuslauttaa.

Yön tullessa myrsky pauhasi ankara-

na ja laivanväki kerääntyi etukannen miehistösuojaan viereen saadakseen turvaa aluksen yli lyöviltä aalloilta. Kolmimastoisien laivan keskimäinen masto kaatui ja jäi roikkumaan vanttien varassa laivan kyljelle.

Lounaismyrsky kuljetti laivaa Marjanimeä kohti. Aluksen hätäraketit olivat kastuneet. Laivanväki alkoi polttaa nautaan kastettuja purjeita laudan nokassa. Hätämerkit havaittiin Marjanien luotsiasemalla ja luotsikutteri lähti yrittämään laivaa kohti. Toisella yrityksellä se onnistui pääsemään perille ja väki siirtyi kutteriin. Neljä miestä palasi vielä alukseen takaisin yrittämään sen ankkurointia. Ankkurointi onnistui. Miehetti nouti Saaren tähdestä Oulun Meripelastajien p/v Hailuoto.

Haaksirikkoiset kuljetettiin Marjanimeen ja Ouluun. Luotsipiirin Perämeri-alus hinasi onnettomuusaluksen Toppilaan. Ihmishenkiä haverissa ei menetetty, vaikka aluksen täydellinen tuhoutuminen oli hyvin lähellä.

Räjähdyksellä Hansan

Kohtalokkaan syksyn kolmas, ihmishenkiä vaatinut merionnettomuus tapahtui vain kaksi vuorokautta Saaren tähden haverin jälkeen. Onnettomuusaluksella oli Kemiin sementtilastissa matkalla ollut puurakenteinen 300-tonninen moottorialus Hansa. Aluksen kotisatama oli Turku ja päällikkönä toimi merikapteeni Kustaa Candolin.

Onnettomuuspaikka oli tälläkin kertaa Nahkiaisien ja Marjanien välinen merialue. Hansan konehuoneessa syttyi 30. päivän vastaisena yönä tulipalo, joka levisi niin nopeasti, että sammutusmahdollisuuksia ei ollut. Laiva oli jätettävä räjähdysvaaran takia.

Ensimmäiseksi laskettuun isoon pelastusveneeseen sijoittui kolme miestä ja henkilökuntaan kuulunut nainen. Vene katosi pian laivaan jääneiden kolmen miehen näkyvistä. Kapteeni arvioi tuulen voimakkuuden olleen tuolloin 3-4 beaufortia.

Pian myös kapteeni ja kaksi muuta miestä jäivät palavan laivan. He lähtivät laivasta jollalla, jonka ainoat varusteet olivat kaksi ämpäriä.

Palava laiva oli havaittu Nahkiaisesta, josta lähti luotsivene haveripaikalle. Pian sinne ehti myös merivartiotaluksella ja luotsipiirin Perämeri. Palava, ajelehtiva laiva todettiin tyhjäksi. Kello 10.40 alus räjähti ja upposi.

Jollalla Hansasta lähteneet päällikkö ja kaksi merimiestä pelastettiin. Isommalla veneellä lähtenyt kolme miestä ja naista ei löydetty.

"Vanhoja, heikkokuntoisia aluksia"

Syksyn kuluessa Oulun merialueella oli vielä joitakin pienempiä havereita.

Reilu viikko m/s Hansan tuhoutumisen jälkeen turkkilainen s/s Kastamonu järjesteli Pensaskarin kivikoita uuteen uskoon. Lokakuun puolessa välissä raivonnut myrsky täytti Santaholman Nopsa-hinaajan vedellä ja pauskasi sen Siniluodon rantaan Raahessa. Kellon vesillä oli tarakkaa hinaava Vapon hinaaja hätää kärsimässä ja selvisi nipin napin Toppilaan myrskyn kourista. Tarakka jäi merelle.

Martinniemessä lastannut moottoripurjealus Sargit joutui hakeutumaan hätäsatamaan Toppilaan. Aluksen huono onni ei loppunut tähän. Oulusta lähdettyään se sai vuodon ja joutui merihätään Sälgrundin kohdalla. Täkkilastin laukaistuaan Sargit pääsi vaivoin purjeiden avulla hätäsatamaan Kaskisiin.

Mistä Perämeren merenkulun "musta syksy" johtui? Onko kyseessä vain tilastokummajainen vai löytyykö syksyn 1947 havereille joku yhteinen syy?

Huomio kiinnittyy siihen, että haaksirikkoalukset olivat verraten pieniä, puurakenteisia ja ikäkin niitä jo painoi. Merenkulun tarkastaja Leo Piekkola sanoo, että laivojen katsastustoiminta oli tuolloin jo järjestetty, mutta monet merenkulun turvallisuuteen olennaisesti vaikuttavat säädökset ja lait ovat tulleet vasta myöhemmin.

- Laivat olivat vanhoja ja heikkokuntoisia, jopa aivan romuja. Konetehot olivat pienet, radiopuhelimia ei ollut, sähkötyökalut olivat vain isoimmissa laivoissa. Esimerkiksi luotsi kutsuttiin usein äänimerkeillä tai lampulla vilkuttamalla. Ollenkaan tavatonta ei ollut, että koneella varustettu laiva kulki vastatuuleen yrittäessään "ahteri edellä". Voima ei piisannut tai potkuri ei saanut tyhjänä ajattaessa vettä. Painolastia tiedän otetuksi jopa ruumaan, jotta potkurin siivet saatiin painumaan veden alle ja päästiin eteenpäin. Laivat vuotivat usein ja vuotokohtia paikattiin valamalla niihin sementtiarkkuja. Laivanvarustaja Ilmari Tuuli kertoi, että laivat olivat sellaisia kuin olivat sen takia, että Suomi oli menettänyt sodassa parhaat aluksensa ja uudisrakenteet menivät itänaapurille "kahvien kera".

- Sodan jaloista ponnisteleva maa harjoitti kauppamerenkulkua niillä edellytyksillä ja sellaisella kalustolla, johon sillä oli varaa. Tavarat oli seilattava maahan ja maasta pois, muuta vaihtoehtoa taloudelliselle nousulle ei ollut.

Purjehdittiin sitä ennenkin

MATTI HEIKURA

Viheriäsaaren majalta Kiikelin kautta Johansoninrantaan: Noihin kolmeen paikkaan kiteytyy pitkälle OPS:n toiminta kuluneiden vuosikymmenten aikana. Toki välillä purjehdittiinkin, mutta niissä kuvioissa nykypurjehtijoiden tuntema Röyttä on varsin uusi kohde. Esimerkiksi pitkämatkanpurjehduksen päätepisteenä oli usein Kropsu, mutta siihen aikaan naisilla ei taas ollut mitään asiaa koko pitkäänmatkaan.

Jos haluaa kuulla hyviä juttuja OPS:n toimintavuosista ja ihmisistä kaiken takana, ei tarvita kuin pari vanhaa valokuva-albumia, Hammarin Harri ja Kujalan Tike, ja jo juttua piisaa. Kuvat ja niiden ihmiset liittyvät paikkoihin, aikoihin ja tapoihin, joita nykypurjehtija ei tunne, mutta jotka aikanaan olivat kiinteä ja odotettukin osa seuran jokavuotista toimintaa.

Viheriäsaaren maja, kuten vuoden 1934 ohjelma oululaisittain majaa nimitetään, oli luonnollisesti keskeinen osa seuratoimintaa vuodesta 1922 vuoteen 1962, jolloin siitä jouduttiin luopumaan paikalle rakennetun öljysataman vuoksi. Saari oli siihen aikaan varsin toisenlainen kuin nyt. Matala, vasta vedestä paljastunut, lähes puutokin. Niinpä maja rakennettiin korkeiden pylväiden päälle, ja silti se tahtoi kärsiä jäiden runtelusta. Ja kaukanakin se oli sen ajan oululaisen mittakaavan mukaan. Niinpä se kärsi jossakin määrin myös ilkivalta talvisin, vaikka ovet ja ikkunat suljettiin talveksi joka erityisillä lukuilla.

"Astiat piilotettiin aina katon rajassa olleiden paneleiden taakse ja niitä ei koskaan siltä ulkopuoliset löytäneet", muistaa Tike. "Toisaalta majalla oli myös kunnollinen ravintola ja anniskeluoikeudet, johon astiatkin liittyivät", lisää Harri.

Jonkinlaisen käsityksen majan toiminnasta saa vaikka siitä, että vuoden 1934 jäsenkortista löytyy majaan liittyen maininta:

OPS:n majalle Viheriäsaarelle voidaan tänä purjehduskautena päästä moottoriveneellä Ruiskuhuoneen rannasta joka päivä kello 18, 19,20 ja 22, sunnuntaisin myöskin klo 12 ja 16. Muina aikoina sopimuksen mukaan sekä soutuveneellä kaupungin entisen teurastamon rannasta, johon on järjestetty säännöllinen ylikulku ympäri vuorokauden.

Nykyoululaisille tuntematon entinen teurastamonranta saa selityksensä siitä, että se katosi 30-luvun lopulla kun paikalle alettiin rakentaa Nuottasaaren tehtaita. Ruiskuhuone taas löytyi kaupunginrannasta kauppatori kupeelta.

Edellä mainittu toiminta ei luonnollisestikaan olisi ollut mahdollista, ellei majalla olisi ollut myös pysyvää asutusta. Harri muistaa Hyvärisen Veikon asuneen majalla kesät. "Sota-aikana kun oli tiukkaa asunnoista majakin jouduttiin pakosta vuokraamaan myös talveksi", hän lisää.

Majalla oli myös puhelin, mikä ei ollut niin itsestään selvää aikanaan. 50-luvulle päästäessä majalle pääsykin muodostui jo hieman toisenlaiseksi. Esimerkiksi vuoden 1954 jäsenkortista löytyy vain maininta: Pursimaja Viheriäsaarella on jäsenten käytettävissä, puh: 4198, josta seuran moottorivene "Bruntte" on tilattavissa.

Perhe-eskaaderit ohjelmaan vasta sodan jälkeen

Harri on jotakuinkin vakuuttunut siitä, että ennen sotia seura ei juurikaan järjestänyt erillisiä perheille tarkoitettuja eskaadereja. Säilyneistä jäsenkorteista saa sen vaikutelman, että mikäli niitä oli, ne järjestettiin pitkänmatkan purjehduskilpailun yhteydessä. Esimerkiksi vuoden 1938 ohjelma yhdistää pitkänmatkan kisan, eskaaderin ja moottoriveneretken.

30-luvulta löytyy myös mainintoja Virpiniemeen tehdyistä rekipurjehduksesta. Siellä isäntänä toimi usein epävirallinen "Virpiniemen purjehdusseura", mikä käytännössä tarkoitti silloisen Oulun yksityissairaalan pitäjän, tohtori Gunnar Snellmanin huvilaa. Erityisesti rouva Martta Snellmanin ansiokas toiminta tässä yhteydessä on kirjattu jopa OPS:n historiaan.

"Öljysataman tieltähän Virpiniemestä sitten aikanaan pakkolunastettiin useita kesämökkejä ja nyt niitä rakennetaan sinne uudelleen, kun öljysataman toiminta on loppunut" huomauttaa Harri.

Sodan jälkeen eskaaderipurjehdus ja moottoriveneretki saaristoon perheineen sai keskeisen sijan OPS:n kesäohjelmasta. "Päivää odotettiin ja joskus jouduttiin odottamaan keliäkin paremmaksi, jotta päästiin lähtemään. Päämääräkin kuultiin usein vasta majalla", muistaa Harri.

Tuo ohjelmassa mainittu saaristo koostuu siten kaikille oululaispurjehtijoille tutuista nimistä: Koivukari, Hietakari. Löyhä, Kraaseli, Pensaskari, Hiukeet. Retkien ohjelmakin muodostui tutuksi. soutu- ja pussijuoksu, lusikka suussa-juoksu, makkaranpaistoa kertaa Harri. Ja luonnollisesti Vilhelm Gussanderin keittämä lohikeitto.

Kropsuun perheretkiä ei sen sijaan tehty. Se oli varattu pitkänmatkanpurjehduksen maaliksi. Lisäksi oli vuosia, jolloin sille reissulle ei hyväksyty naisia mukaan lainkaan, huomauttaa Harri mutta jättää tässä yhteydessä kertomatta mistä syystä....

Säännöllisesti vierailtiin myös Raahen ja Kemin regatoissa, eikä Ruotsin puolikaan ollut täysin tuntematon suunta, huomauttaa Tike.

Perheretket tavallaan katosivat sittemmin, kun Röyttä saatiin käyttöön vuonna 1966 ja perheet suunnistivat sinne ilman seuran erillistä päätöstäkin.

Kiikelin nousu ja tuho

Kauppatorin edustalla sijaitseva Kiikelin saari oli purjehtijoille tuttu monella tapaa jo ennen 60-lukua, jolloin saaresta tuli vuonan 1960 perustetun Telakkasäätiön ensimmäinen virallinen tukikohta.

"Veneiden talvisäilytykseen sitä käytettiin niin kuin Pikisaartakin ja torin ranta-aittojen välistäkin veneitä löytyi. Juuri talvisäilytystilojen saamiseksi Telakkasäätiö sitten perustettiin".

Puolet Kiikelin saaresta vuokrattiinkin sitten Oulun kaupungilta vuonna 1961. Muitakin paikkoja mietittiin, muun muassa Pikisaaren päässä sijaitsevaa Korkeasaarta, mutta ilmeisesti vielä silloin jatkuneen uiton vuoksi silloinen Oulu Oy ei halunnut luopua omasta vuokrasopimuksestaan alueelle. Myös Johansoninran-

ta oli kuvioissa jonkin aikaa mukana, mutta uusi talvisäilytysvaja alkoi siis nousta Kiikeliin. "Puutavaraa saatiin lahjoituksina, mineriittiä sopuhintaan ja talkoilla rakennettiin, ensin katto ja viimeksi seinät", muistaa Tike ja kertoo mieleen erityisesti jääneen sen, että viimeinen ovi saatiin paikoilleen ja kiinni vuoden 1961 itsenäisyyspäivänä lumisateessa.

Venepaikkoja Kiikelin vajassa oli 48. Ne ostettiin omiksi osuusmaksuina, jotka pyörivät säätiön tilinpidossa vielä pitkään sen jälkeenkin, kun koko vajaa ei enää ollut, naurahtaa Tike.

Kiikelin aika aloitti yhteiset lipunnostot Merenkävijöiden kanssa vuonna 1963 ja myös seuran ensimmäiset opparit kirjattiin samalle vuodelle.

Kiikelin edustalla oli runsaasti poijuja, joissa veneet olivat kiinni kesäajan. Kiikelin päässä sijainnut Elbe tai vastapäinen Vännmannin saari olivat usein juniorien iltakilpailujen lähtö- ja maalilinjoja. Näissä kilpailuissa oli parhaimmillaan yli 20 opparia mukana ja Regatoissa oppareita saattoi olla mukana jopa yli 40, kun raahelaiset ja kemiläiset tulivat mukaan, kertoo Tike.

Kiikelin aikaa kesti noin 11 vuotta kunnes koko vaja paloi jouluaaton aatto-

na 1972. Palo sai alkunsa vajan sisältä, kun erääseen sen veneeseen majoittuneen entisen venemiehen päälle panema sähkölämmitin sytytti koko veneen tuleen. Majan suuntaisesti puhaltanut tuuli lietsoi tulen rai-voon, jonka seurauksena suurin osa Oulun venekannasta tuhoutui perusteellisesti samantien. Palon aiheuttaja itse selvisi palosta suhteellisin vähin vammoin eikä häntä ns. "laitapuolen kulkijana" koskaan edes syytetty palon sytyttämisestä.

"OPS:n venekanta oli seuraavana keväänä yhtä kuin kaksi Hammarin Lightningiä, yksi Hai ja muutama moottorivene. Ja senkin palo vaikutti, että koko Suomen myytäviin veneisiin tuli 2000 markkaa lisää oululaisen kysyntäpiikkiin vuoksi", Tike naurahtaa.

Kansanveneille palo oli kohtalokas, sillä niiden kanta ei Oulussa noussut enää koskaan paloa edeltäneelle tasolle. Hai-lai-vue saatiin jonkinlaiseen iskuun hankinnoilla, mutta muuten palon vaikutuksesta Oulussa siirryttiin isompaan venekantaan ja lasikuituun nopeammassa tahdissa kuin esimerkiksi Kokkolassa, arvioi Tike palon vaikutuksia.

Palon jälkeen Kiikelin ei enää ollut paluuta, sillä arvostelevat äänet nos-

tivat esiin sen, että vaja peitti merinäköymän Kauppatorilta. Kun kaupunki ei enää innostunut vuokrauksesta, löydettiin uudeksi alueeksi Johanssolin ranta, jossa siis kaikki aloitettiin taas alusta. Ensimmäisestä laiturista halukkaat ostivat paikat kertamaksulla kymmeneksi vuodeksi, kertoo Tike, mutta Johanssolin rannan tarinat ovatkin jo kokonaan oman tarinansa arvoisia ja niihin voidaan palata vaikkapa viiden vuoden kuluttua.

MATKAPUHELIMET POUTAAN JA SATEESEEN

M Oulun
Matkapuhelin

Kauppurienkatu 23, 90100 OULU, puh. 311 0422
AVOINNA: ma-pe 9.00-17.00, la 10.00-14.00
Erkki Suhonen GSM: 0400 587 243

A I V A N L Ä H E L L Ä P A R K K I T A L O A

Seuramme maja nykyisellään.

OPS:n maja

MAURI KANGASLUOMA
KUVA: SEPPO SILANDER

Oulun Purjehdusseuran majahistoria lähtee jo kaksikymmenluvulta. Vuonna 1922 aloitettiin majan rakentaminen rakennusmestari E. Pukinkorvan johdolla Oulun Vihreäsaaren. Maja rakennettiin suurimmalta osin talkootyönä, joka oli silloin voimissaan. Rakentaminen ei ollut silloinkaan helppoa, kun paikka oli saaressa kuten nytkin. Majaa laajennettiin 30 luvun vaihteessa, jolloin sinne rakennettiin terassi joka helpotti kesäiltojen pitoa majalla.

Seuramajalla pidettiin kaikenlaisia tilaisuuksia: lipunnostoja ja -laskuja, regattajuhlia, naamiaisia ym. Maja palveli kunnialla aina 60-luvun alkupuolelle saakka, jolloin se jäi rakennettavien öljysäiliöiden jalkoihin. Tästä alkoi pitkä majaton kausi seuran historiassa, kunnes juhluvuotena 1981 löydettiin sopiva rakennus tarpeitamme varten listä. Rakennus purettiin syksyllä ja vietiin Praavaan odottelemaan talven tuloa ja kydytsemistä lin Rönttään, jossa seuralla oli vuokratontti saaren lounaisrannalla.

Siitä alkoi ponnistus uuden majan saamiseksi seuralle, ja onnistuihan se monien hikipisaroiden ja talkoiden myötä. Perustus oli julmaa laatua: peruspilareiden päälle laitettiin 10 kpl betonista Kalevan rotaatiohallin kannatinpalkkia a 1300 kg, jotka Seppo Valjus oli hankkinut Kalevan laajenuksen yhteydessä niiden jäätyä siellä pois käytöstä. Nekin toimitettiin talvikuljetuksena saareen.

Maja sai katon päälleen ja ikkunat paikoilleen kaksi päivää ennen kuuluisaa Maurimyrskyä ja hyvin kesti, vaikka moni epäilikin. Töitä jatkettiin kevätauringon paisteessa seuraavana vuonna ja ensilöylyt otettiin majalla 13.8.1983. Tuvan puolella jatkui kunnostus koko kesän ajan sekä samalla myös ulkopuolen verhoilu laudoituksella.

Maja vihittiin käyttöön elokuussa 1984 suurenkutsuvierasjoukon ja jäsenten läsnä ollessa. Vihkimisen suorittivat silloiset kunniajäsenet Irja Hammar ja Alpi Siekkinen. Seura tarjosi lohisoppaa kaikille paikallaolijoille, joita vieraskirjan mukaan oli 114 kpl.

Majaa on laajennettu hiukan kolme vuotta sitten laittamalla sinne erillinen pesuhuone, tuulikaappi sekä saunan vilpola, jolloin peseytyminen helpottui

totaalisesti, sekä käynti saunaan muuttui erilaiseksi. Kuluneen talven aikana uudistettiin saunan lauteet sekä seinä ja kattopaneelit. Nyt saunatilat hohtavat taas uutuuttaan - olivathan ne olleetkin jo lähes kaksi vuosikymmentä ja kovassa käytössä.

Majamme on myös ollut tilauskäytössä jonkin verran, millä pyritään saamaan vähän käyttökustannuksia pienemmäksi. Vuokralaiset ovat olleet tosi tyytyväisiä toimivaan majaan ja sen siisteyteen. Johtokunnan päätöksen mukaan maja on kuitenkin aina viikonloppuisin seuralaisten käytössä, joten vuokraaminen onnistuu vain keskellä viikkoa. Mahdolliset varaukset pitää aina sopia majaisännän kanssa.

Seuramme maja Rönttässä on jäsenten käytettävissä, kun vain muistaa majan säännöt. Töitäkin siellä saa tehdä, joka sitä haluaa. Majaisäntä kyllä antaa vinkkejä siihen suuntaan, että yhdessä aina haus Kempaa.

OPS:n ensimmäinen oma maja sijaitsi Oulun Vihreäsaarella. Sen rakentaminen aloitettiin 1922, ja 1930-luvulla sitä laajennettiin terassilla. Maja jäi 1960-luvun alkupuolella rakennettujen öljysäiliöiden jalkoihin.

Oulun Purjehdusseuran pitkänmatkan wiiri

JONI SKIFTESVIK

Oulun Purjehdusseuran pitkänmatkan wiiri herättää huomiota siellä, missä se hulmuu. - Mikä ihmeen wiiri tuo on? Mistä ansiosta sen saa? ovat tavallisimmat kysymykset.

Oulun Purjehdusseuran johtokunnan laatimissa säännöissä wiirin saamisen ehtoiksi on asetettu eri pituiset purjehdusmatkat isoille ja pienille veneille. Säännöissä ei ole kuitenkaan haluttu määritellä, mikä on iso ja mikä pieni vene. Wiirin anomukset käsitellään tapauskohtaisesti ja johtokunta lähtee siitä ajatuksesta, että hakija voinee itse arvioida, onko hänen veneensä iso vai pieni.

Wiiriä ei myönnetä ns. siirtopurjehduksesta, joissa omistaja ei ole itse veneensä päällikkönä tai on päällikkönä vain osan matkaa. Aluksen, jolla purjehdus tapahtuu, on oltava seuran venerekisterin mukaan kyseisen päällikön omistuksessa. Wiirin hinta on 200 mk.

Pitkänmatkan wiirin säännöt

Wiirin osto- ja käyttöoikeuden myöntää seuran johtokunta. Pääsääntöisesti wiiri myönnetään seuran jäsenelle, joka omistuksessaan olevalla, Oulun Purjehdusseuran lipun alla purjehtivalla veneellään ylittää kotisatamasta purjehdittuna joko 60. (isot veneet) tai 63. (pienet veneet) pohjoisen leveyspiirin ja toimii aluksessa koko purjehduksen ajan päällikkönä, mukaan luettuna myös paluumatkan. Wiiri voidaan myöntää myös muusta johtokunnan mittavaksi katsomasta matkapurjehduksesta. Wiirin osto- ja käyttöoi-

keutta hakevan tulee osoittaa johtokunnalle lokikirjarjamerkinnöillä tai muilla todisteilla kuljettu matka. Wiiri voidaan myöntää taannehtivasti ilman aikarajaa. Wiirin ansainneen nimi kai-verretaan yhdessä wiirin järjestysnumeron ja aluksen nimen kanssa wiirin saajan toimesta OPS:n omistamaan Pitkänmatkan wiiri-tuoppiin.

Wiiriä on lupa kantaa veneessä, jos sen ansainnut henkilö on siinä mukana. Veneen vaihtaessa omistajaa wiirin käyttöoikeus kyseisessä veneessä lakkaa, ellei uusi omistaja ansaitse itse wiiriä. Wiirin kerran saatuaan sen omistaja voi kantaa sitä myöhemmin omistukseensa tulevissa, OPS:n lipun alla purjehtivissa veneissä.

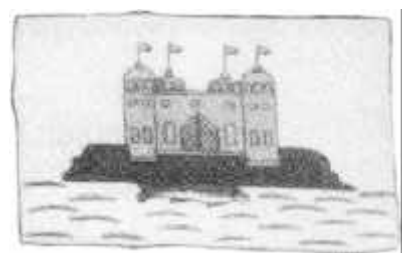
Johtokunta voi evätä jo myönnetyn wiirin käyttöoikeuden, mikäli wiiri on hankittu vilpillisin keinoin tai sitä on käytetty tavalla, joka ei vastaa wiirin arvoa.

Et saa wiiriä jos...

Muutamia esimerkkejä siitä, kenen ei kannata hakea pitkänmatkan wiiriä.

Et ole oikeutettu pitkänmatkan wiiriin, jos esim. ostat veneen Helsingistä ja purjehtit sen Ouluun. (Matkan tulisi tapahtua molempiin suuntiin.)

Et myöskään ole oikeutettu wiiriin, jos lähdet kilpaillemaan Gotland Runtiin tai Kemi Courseen ja pari hyvää ystävääsi purjehtii veneen siirto- tai kilpailu-

matkasta osan sinun ollessa esim. työkiireittesi takia Oulussa.

Et ole oikeutettu wiiriin, jos käyt loma-reissulla veneelläsi Itämerellä ja kipparin tehtäviä hoitelee sinua tottuneempi purjehtijaystäväsi.

Et ole oikeutettu wiiriin, jos rahtaat veneesi trailerilla Välimerelle ja purjehtit sillä siellä. (Purjehduksen tulee alkaa ja päättyä kotisatamaan.)

Wiiri jää saamatta myös, jos purjehtit vuokraveneellä kesälomapurjehdukseksi vierailta vesillä. (Veneen oltava kipparin omistuksessa.)

Saat wiirin jos...

OPS:n johtokunta myöntää sinulle pitkänmatkan wiirin osto- ja käyttöoikeuden, jos esim. kesälomapurjehduksella ylität säännöissä mainitut latitudit ja kipparoit koko matkan itse omistamaasi venettä.

Saat wiirin, jos osallistut veneelläsi Kemi Courseen ja toimit itse koko matkan päällikkönä. (Huom! Isojen veneiden osalta muistettava, että 60. leveyspiiri kulkee hieman Maarianhaminan eteläpuolella.)

Kaikkia tapauksia sovellutuksineen on mahdotonta kirjata wiirin sääntöihin. Johtokunnan harkinnan mukaan voit saada pitkänmatkan wiirin myös muusta kuin sääntöjen edellyttämästä purjehduksesta. Jos olet epä tietoinen, tiedustele johtokunnalta.

Junioritoimintaa viimeisen kymmenen vuoden ajalta

JALMARI KARSI, FIN-745
KUVAT: TIMO KARSI

Yhteistoiminta juniorityössä OPS:n, OM:n ja OTPS:n kanssa on toiminut hyvin, kun töitä voidaan jakaa harjoitusten toteuttamisessa. Vastuuviikollaan vuorossa oleva seura suunnittelee harjoitukset ja vanhemmat juniorit voivat lievittää ohjaajapulaa toimimalla ohjaajina silloin, kun eivät itse treenaakaan. Seurojen yhteistoiminnan ansiosta juniorien on mahdollista halutessaan osallistua jopa kolmelle purjehdusleirille kesän aikana. Junioripuolella kaikki hyvin!

Oma jollapurjehdustaustani ja samalla aika jonka olen seuran toiminnassa mukana ollut ylittää noin kymmenen vuoden taakse. Tuolloin sain ensikosketuksen vesielementtiin optimistijollalla ja syttyi kipinä, joka ei ole sammunut, eikä toivottavasti sammukaan. Kun liityin seuraan oli junioritoiminta erilaista kuin nyt, se on kehittynyt, mutta niin on moni muukin asia. Onneksi emme tosiaankaan ole jääneet kehityksen kelkasta, vaan laji jaksaa kiinnostaa yhä. Purjehtijat jaksavat tulla harjoituksiin ja veneiden määrä kilparadoilla ilahduttaa silmää. Myös uusia junioreita saamme joka vuosi, ja aikuisetkin ovat kaivanneet heille suunnattua jollakoulua, mutta heille on valitettavasti tähän asti lähinnä pitänyt tarjota "ei oota", nimittäin tähän tarkoitukseen sopiva vene puuttuu, ainakin seuralta.

Kymmenen vuotta sitten kummisetäni kysyi haluaisinko kokeilla purjehdusta - yksin. Vastaus lienee selvä.

Sumuinen kisoista paluu.

Vielä sinä vuonna en ollut mukana seuran junioritoiminnassa, mutta niihin aikoihin toiminta oli saamassa pirstyystä muidenkin samanikäisten pikipurjehtijoiden vaatimuksesta. Seuraavana vuonna istuin optarissa Kari Siekkisen ja Heikki Laitisen vetämissä harjoituksissa. Pari kautta meni ja kilpailukokemusta karttui seuran mestaruuskilpailuista, mutteivät kilpailut olleet tällöin pääasia, vaikkakin menestystä niissä oli. Ensimmäinen Oulun Regattani käänsi uuden lehden. Eestiläisvalmisteisella harjoitusoptarilla ei kilpajollien perässä pysynyt, mutta se ei tahtia haitannut, koska tärkeintään on kova kisa ja voitto on vain

Ranking-kisoissa Helsingissä ei tarvinnut lähteä yksin!

se mauste joka tuleeekin heti seuraavalla sijalla.

Siekkisen Karin panos näkyy "vanhemmissa" junnuissa ja on lähdettävä keliin kuin keliin hakemaan omia rajojaan ja voittamaan kisoja. Mutta kun Siekkinen siirtyi syrjään junnupuolelta, ei OPS:n junnuilla olekaan ollut valmentajaa mikä on sääli, mutta onneksi innokkaita isä ja äitejä on riittänyt. Ja niitä onkin riittänyt niinkin pitkälle, että muutaman vuoden parhaimmillaan neljän optarin laivue kiersi lähes kaikki SM ranking kilpailut, jotka pääosin sijoittuvat kehä kolmosen sisään, mutta muuallekin Suomeen.

Vuodesta 1999 on junioritoimintaa organisoitu OTPS:n ja OM:n kanssa yhteisvoimin. Yhteistoiminta on toiminut hyvin, kun töitä voidaan jakaa ja yhdeltä seuralta ei tarvita niin suuria järjestelyitä harjoitusten toteuttamiseen. Ideoijana seurojen yhteistyöhön oli OTPS:n Sari Kähkönen ja toimimaan se saatiin SPL:n kurssin, jonka tavoitteena oli kehittää seurojen juniorityötä, kautta. Löytyneet lisäresurssit antoivat mahdollisuuden hankkia lisää junioreita mukaan toimintaan. Uusia, innokkaita purjehtijoita saatiin kesäfiiliksen ja "koulukierroksen" kautta mukaan kolmisenkymmentä. Osalla purjehdus jäi pariin kertaan tai yhteen kauteen, mutta onneksi osa on mukana ja hyvinkin aktiivisesti.

Tänä vuonna yhteistyö on käynnistynyt hyvin, vastuuviikkojen jako seurojen kesken on tuonut lisää tehoa.

Vastuuviikollaan vuorossa oleva seura suunnittelee harjoitukset ja muiden ei tarvitse olla täydellä panoksellaan mukana. Tämä lievittää ohjaajapulaa, kun vanhemmat juniorit voivat toimia ohjaajina ja toisina viikkoina olla harjoituksissa itse treenaamassa. Itse asiassa kun juniorit ohjaavat toisiaan tietotaito siirtyy paremmin, kuin köli-veneopein varustetut vanhemmat olisivat ohjaamassa.

Leirit ovat – kuten muussakin harrastustoiminnassa – ainakin nuorempien juniorien suosiossa. Kaikki kolme seura järjestävät oman leirinsä, mutta leireille osallistutaan kaikkien seurojen voimin, joten kesässä voi päästä kolmellekin purjehdusleirille. Tänä vuonna OTPS:n leiri oli aloitteleville junnuille suunnattu. OPS:n leiri tähtäsi kilpailuun ja palveli enemmän purjehtineita jo leirin ajaksi sattuneen navakan tuulenkin puolesta. OM:n leiri on elokuussa ja se järjestetään Marjaniemessä, joten siellä saa tuntumaa ainakin erilaiseen aallokkoon, mihin Oulun edustalla olemme tottuneet.

Junioripuolella kaikki on hyvin: järjestelyt pelaavat, junioreita ja ohjaajia riittää, mutta ei haittaisi vaikka lisääkin opparipurjehtijoita saataisiin mukaan. Toiminta on ollut monipuolista ja on sitä edelleen. Katse vain tulevaisuuteen ja tarjotaan seuran uusille jäsenille hyvät puitteet aloittaa harrastus, johon jää koukkuun pysyvästi!

Purjeveneiden ohella myös seuramme moottoriveneet ovat niittäneet maailmalla seurallamme mainetta ja kunniaa. Voittoja ovat tuoneet ainakin kipparit Pentti Auranaho ja Leo Hahtonen. Tässä uusintana vuoden 1989 Pikapurjehtija no 2:ssa ollut raportti eräästä Leksan huippusuorituksesta.

Pohjoismaisen venerallin voitto Ouluun

M/S CARITAN LOKIKIRJASTA POIMINUT MAURI KANGASLUOMA
KUVAT: PIKAPURJEHTIJA NO 2 (60) 1989

Kohti voittoa. Leksan Carita (Minor 28).

Leo Hahtonen ja Tapani paasivaara Carita moottoriveneellä (Minor 28) osallistuivat heinäkuun alussa Pohjoismaiseen veneralliin ja toivat voiton Ouluun OPS:n lipun alla matkakilpailussa. Kilpailun kesto-aika oli 138 tuntia, jossa oli yksi pakollinen 12 tunnin lepoaika. Reitti kulki mahdollisimman suoraa linjaa käyttäen yli lahden 11 kertaa tunnistettaville kilpailukortin merkkauksipaikoille. Kilpailuun osallistui n. 50 venekuntaa Suomesta, Ruotsista ja Tanskasta.

Kevään aikana oli reitti suunniteltu tarkkaan ja laskettu polttoaineen kulutukset, jotta tiedetään mistä saadaan lisää polttoainetta. Esim. Marjanieemeen oli ennakolta viety 1000 litraa löpää tankkausta varten, ja siellä käytiinkin tankkaamassa 3 kertaa. Ilmat olivat tuuliset kilpailun aikana ja meri kävi: oli vastaista, myötäistä ja laitasta.

Vene oli ilmoitettu luokkaan 12 solmua/tunti, kone blommattu siihen nopeuteen, mutta parhaimmillaan myötäisessä surffissa nopeus nousi 26 solmuun. Ajovuorot jaettiin 2 tunnin hu-

keihin, toinen ajoi ja toinen yritti nukua, mutta merenkäynnistä johtuen siitä ei tahtonut tulla mitään, yöt valottiin yhdessä ja ajettiin. Ruokailu oli etupäässä välipalojen syöntiä, koko kilpailun aikana pystyttiin keittämään vain yksi lämmin ateria ainoana tyve-

Keli oli suurimman osan ajasta kovaa, joten ruokailut kuitattiin välipaloilla.

nenä päivänä Ekckerön edustalla, listalla oli spagettia jauhelihakastiikkeella höystettynä kokolihapaloilla, lisäksi kolmessa tankkauspisteessä saatiin lämmintä muonaa pikaisesti nautittuna.

Osuudella Kokkolasta Sundsvalliin joka oli reitin pisin etappi 202 mpk, tuli radiosta panpan ilmoitus, kateissa oli pieni purjevene välillä Eckerö-Sundsvall. Se pani lisätähystystä merenkäynnin sekaan. Etsintä loppui onnellisesti: vene oli Sundsvallin satamassa mitään tietämättömänä etsinnöistä.

Kilpailukortin merkkauksipaikkoja oli monenlaisia ja moneen aikaan, esim. etukäteen oli sovittu Nyhamnin luotsiaseman kanssa, että tulossa ollaan. Ei ollut luotsin naama oikein naurava kun menimme asemalle klo 3 aamulla ja herätimme hänet, mutta kortti saatiin leimattua. Maaliin tultiin Norrtäljeen 13.7. kello

12.32 ja maileja oli tullut mittariin 1281,7. Kun tuomarit oli vedelleet viivoja kartalle ja laskeneet reitin linnuntietä saatiin meidän lopulliseksi matkaksi 1150,3 mpk ja voitto meillä, hurraa.

Velipoika Lasse Hahtonen miehistöineen samanlaisella veneellä Kokkolasta hävisi meille n. 30 mpk:aa. Illaksi oli järjestetty palkintojenjako ja ruokailu sekä iltajuhla. Juhlat olivat täysi fiasko, koska kilpailun kaikki luokkavoitot tulivat Suomeen. Sehän ei voinut mahtua ruotsalaisten kaaliin. Palkintojenjossa se kuvastui selvästi. Kilpailijat eivät saaneet kuin pakolliset kiertopalkinnot, muut palkinnot menivät sitten järjestäjille ja heidän rouville hyvin järjestetyistä kilpailuista. Esimerkiksi eräs ruotsalainen venekunta palkittiin hyvin hoidetusta ja kuvitetusta lokikirjasta. Kaikki suomalaiset poistuivat juhlista palkintojenjaton päätyttyä ja juhlimme omissa veneissämme.

Kokonaisvaikutelma kilpailusta Leon mielestä oli kokemusta antava: oppii tuntemaan ja luottamaan veneeseen sekä sen laitteisiin. Rasittavaahan se on kahden hengen miehistöllä läpi viettäväksi, mutta siitä huolimatta ensi suvena uudestaan ja maali onkin sitten Suomessa ja Helsingissä.

Palkinnot pakkasivat menemään Suomeen.

*Timo Kujalan ja Seppo Hirvelän Hai
"Monica II" vuodelta 1952.*

Kuvia menneiltä vuosilta

KOONNUT MARKUS AALTO JA ILMO HASSINEN
KUVAT: OPS:N JÄSENTEN ARKISTOT

Seurassamme on ollut useita menestyneitä kilpapurjehtijoita, esimerkiksi H-venepurjehtijamme Kari Siekkinen, joka edusti Suomea H-veneiden MM-kisoissa Italian Gardajärvellä 1992. Tällä aukealla kuvia seuramme veneistä ja ihmisistä, jotka ovat osaltaan olleet rakentamassa seuramme upeaa historiaa.

Kolmiovene Susanna II, om. velj. Lagerbohm, 1930-luvun lopulla.

Eva ja Nita OPS:n 90-vuotisregatassa v. -71.

*EVA:n vesillelasku kiikelissä n. v. 1970
Huomaa rakenteilla oleva Kaupunginteatteri*

Nils Hammar

Palkintopöytä Kauppaklubilla 1970-luvulla. Huomaa etualalla Åströmin sarvi (kts. sivu 28).

Kilpailulautakunnan vene Potnapekka vuodelta 1931.

Topi Kujala harjoittelee 13.4.1971. Topi saavuttikin myöhemmin monia hienoja voittoja OPS:n lipun alla.

Topin voittoisa H-vene lähdössä.

Oulun Purjehdusseuran johtokunta 2001

MARKUS AALTO
KUVAT: MARKUS AALTO

Seuran hallituksena toimii johtokunta, joka hoitaa seuran asioita. Johtokuntaan kuuluvat kommodori, varakommodori ja viisi muuta jäsentä. Johtokunta valitsee sihteerin ja rahastonhoitajan. Johtokunta voi asettaa seuran jäsenistä toimikuntia ja henkilöitä hoitamaan tarpeellisiksi katsomiaan tehtäviä. Edustajat seuran ulkopuolisiin yhteisöihin nimeää johtokunta. Syyskokous valitsee kommodorin ja varakommodorin, joiden toimikausi on kolme vuotta. Muiden jäsenten toimikausi on myös kolme vuotta ja heistä on vuosittain erovuorossa yksi tai kaksi jäsentä. Johtokunnan jäsenten toimikausi alkaa valinnan suorittaneesta syyskokouksesta.

Ylläoleva teksti on suoraan OPS:n säännöistä, mutta mitä ovat miehiään ja naisiaan nykyisen johtokunnan jäsenet itse? Pikapurjehtijan erikoisryhmä päätti tehdä asiasta gallupin, jonka tulokset kuvien alla. Esitetyt kysymykset olivat

1. Kuinka kauan olet harrastanut veneilyä?
2. Mieleenpainunein veneilykokemuksesi?
3. Veneilyyn liittyvä tulevaisuuden haave/haaveita?
4. Mikä veneilyharrastuksessa on sinusta parasta/hauskaa?
5. Muita harrastuksia?

Seppo Silander, kommodori

1. Aktiivisesti olen harrastanut veneilyä noin 20 v.
2. Mieleenpainuvuin kokemus oli kun "Hotspur" 10 vuoden rakennusvauheen jälkeen laskettiin veteen ja sen purjeet pullistuivat ensikerran. Toinen hieno kokemus oli osallistua KemiCourseen, kun lähtö oli Maarianhaminasta ja takaisin tultiin etappieskaaderina pitkin Perämeren rannikkoa. Etelään mentiin pitkin hienoa Ruotsin rannikkoa. Tämän kesän Botnia-Eskader oli myös oli hieno juttu. Säätkö koko ajan loistavat, lähdöt etappisatamista yli 100 veneen eskaaderina oli mahtava näky.
3. Toivoisi veneen ja miehen pysyvän purjehduskunnossa jotta voi jatkaa hienoa harrastusta.
4. Vapaus harrastaa, juuri niin paljon kuin

tuntuu hyvältä. Veneilyssä on aina haasteita, joskus todella kurjia, mutta myös hienoja hetkiä, ja tästä kai muodostuu "kont-rasti".

5. Muuta harrastusta. Kohtuullinen kunto-urheilu ja talvella keilaaminen pitävät ruumiin ja mielen virkeänä.

Joni Skiftesvik, varakommodori

1. Ensimmäisen veneeni sain 1950-luvun lopulla. Se oli Kuparisen veistämön tekemä tosihyvä soutuvene, johon mummoni ompeli valkaisemattomasta lakanakanakaasta purjeen. Siitä lähtien minulla on ollut aina jonkinlainen vene lukuunottamatta perheemme Kajaanin kautta 1975 – 1981. Jostakin syystä en innostunut veneilemään Oulujärvellä. Ouluun palattuamme ostin heti veneen.

2. Kyllä ne lapsuuden seilausreissut olivat jännittävimpiä. Äitini oli ankarasti kieltänyt menemästä Kiiminkijoen suulla seisovaa Rivinleton majakkaa kauemmaksi merelle, mutta rajathan on tehty rikottaviksi. 1980-luvun alkupuolella teimme ensimmäiset, oikein mukavat perhepurjehdusreissut Ruotsiin, ne ovat erityisesti jääneet mieleen. Kovat kelihän tahtovat usein unohtua, päälimmäisiksi jäävät aurinkopurjehdukset. Nyt on kuitenkin vielä mielessä äskettäinen myräkkä Marjanien edustalla, kun tuulimittarin neula pyöri 30 sekuntimetrin lukemissa. Se oli raskasta purjehtimista, mutta jotakin komeaa siinä oli. En ole nähnyt aiemmin Perämerellä sellaisia aaltoja.

3. Jotkut haaveilevat tosi pitkistä matkoista, minä en. Olen keikkunut rahtilaivalla Pohjois- ja Etelä-Atlantilla ja Biskajalla eikä

minulla erikoisesti tee mieli niihin keleihin purjepaattilla. Toisekseen pitkät reissut vaativat kovasti aikaa, sitä on ainakin toistaiseksi vaikea järjestää.

4. Olen aina ollut luontoihminen ja veneilyssä, jos missään ollaan lähellä luontoa. Satamakylän kasvattina ja rapuuhmisenä vetinen elementti on minulle niin itsestään selvä asia, ettei minua oikeastaan voi pitää erossa veneistä ja veneilystä. Lisäksi minua kiehtoo harrastuksen sosiaalinen puoli, venekansa, johon lukeutuu hyvin erilaisia ja yksinomaan mukavia ihmisiä.

5. Muut harrastukset liittyvät aika paljon työhöni; lukeminen, elokuvat, teatteri, paikallis- ja merihistoria. Talvella käyn aina jokusen kerran laskettelemassa. Moottoripyörä on nyt neljättä kesää, mukava siläläkin on mennä.

Hilkka Skiftesvik, taloudenhoitaja

1. Ensimmäiset veneilykokemukseni liittyvät lapsuuteni Hietasaareen 50-luvulla, jolloin isäni teki meille soutuvene. Harrastuksena veneily on ollut yli 20 vuotta. Ostimme oman veneen muuttaessamme Kajaanista takaisin Ouluun, eikä sen jälkeen ole tarvinnut miettiä, mitä tekisi vapaa-aikana kesäisin.

2. Mielenpainuvuin veneilykokemukseni ajoittuu vuoteen 1985. Tulimme Jonin ja poikien kanssa kauniina helteisenä elokuun lauuantaina päivällä Röytästä kohti Kropsua ja jouduimme tosi sakeaan sumuun. Se oli poikani Kimin viimeinen purjehdusmatka perheen kanssa.

3. Lämpöisiä kesiä ja kauniita kelejä.

4. Pitkän purjehduksen jälkeen rantautuminen

hyvään vierassatamaan ja hyvä ruoka.

5. Lukeminen, käsityöt, järjestötoiminta, puutarhanhoito, sienestäminen, marjastaminen, teatteri.

Heikki Laitinen

1. Veneilyä olen harrastanut lapsesta saakka. Ensi alkuun veneilin keskimoottorilla varustetuilla kalastajamallisilla veneillä ja 1970-luvun loppupuolelta lähtien purjehdin gastina toisten purjeveneissä. Vuonna 1988 hankimme oman purjeveeneen, jolla tulikin seilattua niin Suomen, Ruotsin kuin Vironkin rannikot.

2. Tällä hetkellä mieleenpainunein veneilykokemukseni on kuluvana kesänä järjestetty Bottnia-Eskader. Siihen osallistui yli sata enemmän ja vähemmän kokenutta veneilijää, ja esim. osalle ruotsalaisista viittojen ja peillinjojen mukaan ajaminen oli vierasta. Hyvien säiden ja hyvän johdon ansiosta kaikki meni kuitenkin hyvin, eikä pahempia ongelmia tullut. Myös kunnat olivat panostaneet projektiin todella hienosti, mikä näkyi esim. käyntisatamien palvelutasossa ja viihtyvyydessä. Pohjoisesta todella löytyy hyviä purjehdusvesiä ja hyviä käyntisatamia. Luulajan saaristoa voidaan pitää maailman kolmanneksi parhaana veneilysaaristona, heti Tukholman ja Ahvenanmaan saaristojen jälkeen.

3. Yhtenä tulevaisuuden haaveena olisi pitkän meripurjehdusjakson jälkeen päästä kokeilemaan järveneilyä. Se voisi tapahtua moottoriveneellä Saimaalla.

4. Purjehduksessa on ilman muuta paras **kukaro**. Se on mikronesian kieltä ja tarkoittaa "olla vaan" tai "olla tekemättä mitään". Toisinaan veneily voi olla kovaa suorittamistakin, mutta usein pitkillä legeillä ja satamissa myös kukaro on mahdollista. Se on juuri sitä, mitä lomalla pitäisi-kin työn vastapainoksi saada.

5. Muita harrastuksia on ehdottomasti musiikki. Olen mukana Oulun Kapupunginorkesterin kannatusyhdistyksen toiminnassa ja lisäksi laulan Oulun Kamarikuorossa. Juuri tällä hetkellä olen flygelin hankintamatkalla Eteläsuomessa.

Mauri Kangasluoma

1. Veneen hankin vuonna 1961 isäni kanssa ja sitä Hetaa ajelen vieläkin, siis 40 vuotta tulee täyteen tänä suvena samalla veneellä.

2. Nuorena riiuparina jouduimme vaimoni Soilen kanssa kovaan ukkosmyrskyyn Santoseen matkalla, ja se kyllä muistuu mieleen. Soilelle siitä tuli kammo joka jatkuu vieläkin.

3. Tulevaisuuden toiveena on lähinnä se, että kunhan Heta vanhus kestäisi vielä muutaman vuoden.

4. Seuratoiminnassa saa paljon ystäviä veneilyn myötä ja ennen kaikkea saa olla ulkona sisätyön vastapainoksi. Kivahan tuolla vesillä on temmeltää vaikka suurin aika meneekin saareissa mutta tavallaan veneillen, ainakin nukutaan veneessä.

5. Osa-aika eläke, eikä sekin ole eräänlainen harrastus?

Leo Hahtonen

1. Nelisenkymmentä vuotta on tullut harrastatettua veneilyä. Alkuun veneiltiin perämoottoilla ja joskus 60-luvun puolivälissä hankin 13 metrisen puisen keskimoottoriveneen. Nykyisin veneenä on tämä Nauticat 44, jolla juuri tällä hetkellä ajelen

loistavassa kelissä Ulkokrunneilta Santa-pankkeja kohti.

2. Mieleenpainuneita kokemuksia on paljon. Yksi tärkeimmistä on ilman muuta ensimmäinen matkani 6,5 metrin moottoriveneellä Ruotsiin. Toisena voisi mainita vaikkapa Atlannin ylityksen vuonna -92, joka tehtiin kuuden miehen porukassa 50 jalkaisella purjekuunarilla.

3. Tulevaisuuden haaveeni voisi olla pitkä, muutaman kuukauden purjehdus jollain isolla merellä.

4. Hienoahan tässä on oma aikataulu ja vapaus. Merta pitkin pääsee minne haluaa.

5. Onko niitä muitakin harrastuksia olemassa? No juu, talvella moottorikelkkailu on lähellä sydäntä.

Hannu Pajunen, sihteeri

1. Olen veneillyt pikkupojasta asti Saimaalla, mutta oman isomman purjeveeneen, Serafian, hankin vuonna 1996. Sillä onkin sitten purjehdittu ahkerasti merialueiden lisäksi myös sisävesillä.

2. Mieliinpainuvimmat veneilymuistot liittyvät matkaan, jonka tein Serafialla Saimaalta kanavaa pitkin Suomenlahdelle ja sieltä Viron kautta Ouluun. Viro yllätti positiivisesti mm. hintatasollaan ja siellä olisi viihtynyt pitempäänkin.

3. Veneilyn liittyvä harras toiveeni on, että olisi kerrankin kiiretön kesä. Miljoonan asian aikataulutaminen saa joskus loman tuntumaan kiireellisemmältä kuin työajan.

4. Minusta hienointa veneilyssä on vapaus liikkua ja mahdollisuus nähdä uusia paikkoja, satamia, luonnonsatamia, ihmisiä...

5. Talvi-iltaisin kuuntelen mielelläni musiikkia. Swing on ollut aina mieluista, mutta tällä hetkellä korvaa lämmittää parhaiten modernimpi, helpohko jazz.

Jäsenistö (yht. 345 kpl)

Kunniajäsenet

1. Kujala Timo, kunniakommodori
2. Hammar Harry
3. Hammar Lasse
4. Siekkinen Alpi

Jäsenet

5. Aalto Eeli
6. Aalto Markus
7. Aalto Saara
8. Aalto Samu
9. Aalto Suvi
10. Aalto Taina
11. Aho Erkki
12. Ahonen Timo
13. Alaniska Kimmo
14. Alapieti Tuomo
15. Ansamaa Jorma
16. Auranaho Pentti
17. Autio Anna
18. Blomberg Markku
19. Borén Esa
20. Brummer Olli
21. Brummer Ville
22. Brummer-Pramila Pirkko
23. Castren Pekka
24. Collan Kai
25. Ekdahl Tuomo
26. Ervast Kauko
27. Eskola Juhani
28. Estama Seppo
29. Estama Terttu
30. Feiring Irja
31. Feiring Jukka
32. Finni Taisto
33. Forsman Erik
34. Forsman Pehr
35. Forstadius Ilmari
36. Fox Patrick
37. Fredrikson Olli
38. Granholm Johan
39. Granholm Katriina
40. Haapaniemi Eino
41. Hahtonen Kaj
42. Hahtonen Leo
43. Haipus Tomi
44. Hakalahti Hannu
45. Hammar Leena
46. Hammar Meri
47. Hammar Satu
48. Harja Henriikki
49. Hassinen Ilmo
50. Hedberg Juhani
51. Heikkinen Onni
52. Heikura Matti
53. Heinonen Arttu
54. Heinonen Arttu
55. Heinonen Otto
56. Heinonen Tero
57. Heinonen Tommi
58. Heiskari Irja
59. Heiskari Olli
60. Heiskari Sanna
61. Hintsala Pekka
62. Hintsala Riitta
63. Hirvelä Airi
64. Hirvelä Heli
65. Hirvelä Juha
66. Hirvelä Juha
67. Hirvelä Pentti
68. Hirvelä Seppo
69. Holma Pauli
70. Honkanen Esa
71. Horko Kimmo
72. Huhtela Pertti
73. Hukkanen Erkki
74. Huovinen Esko
75. Huovinen Sirkka
76. Hurskainen Jukka
77. Hutri Tomi
78. Hyvönen Risto
79. Hyytiäinen Jenni
80. Hyytiäinen Juho
81. Hyytiäinen Maiju
82. Hägg Pasi
83. Idman Ritva
84. Jauhiainen Olli
85. Joensuu Olavi
86. Jormakka Esa
87. Jouppi Tapio
88. Juliander Antero
89. Juliander Carita
90. Junnikkala Heikki
91. Juntunen Johan
92. Juntunen Kristina
93. Juntunen Pekka
94. Juntunen Veikko
95. Juola Kyösti
96. Jäppinen Ira
97. Jääski Mauno
98. Kaariniemi Urpo
99. Kahlos Mikko
100. Kallio Markku
101. Kalliokoski Sakari
102. Kangasluoma Mauri
103. Kangasluoma Soile
104. Kareinen Arvo
105. Karjalainen Jaakko
106. Karsi Heta-Maria
107. Karsi Jalmari
108. Karsi Merja
109. Karsi Timo
110. Kauniskangas Kaisu
111. Kauppi Leena
112. Kavalto Krista
113. Keisu Antti
114. Keisu Mikko
115. Kelloniemi Hannu
116. Keltti Heikki
117. Kempainen Kimmo
118. Kempainen Maija-Liisa
119. Kiimalainen Markku
120. Kiviniemi Ari
121. Kolari Teemu
122. Kontturi Matti
123. Koponen Pertti
124. Korento Kati
125. Korkala Seppo
126. Korpela Pekka
127. Korte Pentti
128. Koski Heikki
129. Koski Henri
130. Koski Pekka
131. Koski Simo
132. Kotilainen Emilia
133. Kotilainen Jyri Juhani
134. Kovalainen Heikki
135. Kujala Annika Emilia
136. Kujala Antti
137. Kujala Irene
138. Kujala Jukka
139. Kujala Salme
140. Kujala Tuomo
141. Kujala Valtteri
142. Kukkula Harri
143. Kurki Heikki
144. Kämäräinen Kalevi
145. Kämäräinen Reino
146. Käsämänoja Esa
147. Käär Kalevi
148. Laine Seppo
149. Laitila Mikko
150. Laitila Risto
151. Laitinen Heikki
152. Laitinen Jaakko
153. Laitinen Juho Ilmari
154. Laitinen Kanerva
155. Laitinen Lauri
156. Laitinen Matti
157. Laitinen Terhi
158. Lanamäki Jouni
159. Lantto Ilkka
160. Larkoniemi Markku
161. Laukka Reijo
162. Lehtinen Jari
163. Lehtinen Jarmo
164. Leinonen Tapio
165. Leviäkangas Jaakko
166. Leviäkangas Ossi
167. Leviäkangas Päivi
168. Limnell Matti
169. Limnell Pekka
170. Logrén Jussi
171. Lohilahti Reino

172. Lumme Kaisu	230. Paloma Essi	288. Skiftesvik Kai
173. Lumme Kari	231. Paloma Heidi	289. Skiftesvik Saga
174. Lumme Sonja	232. Paloma Marjukka	290. Sohlo Martti
175. Lumme Ulla-Maija	233. Paloma Markku	291. Soiluaho Jouko
176. Lyytinen Erkki	234. Pasanen Esa	292. Stenbäck Frej
177. Löfgren Johan	235. Pelkonen Antti	293. Stähle Juha
178. Maliniemi Pasi	236. Peltoniemi Juha	294. Suomela Aimo
179. Markuksela Esko	237. Pernu Jukka	295. Suomela Esa
180. Marttila Jarkko	238. Pihlmaa Hannu	296. Suomela Tuulia
181. Marttila Kaisu	239. Pikkarainen Timo	297. Syrjälä Maijalisa
182. Marttila Petri	240. Pirilä Tapio	298. Tanskanen Jouni Pekka
183. Marttila Timo	241. Porkka Pekka	299. Taponen Tarmo
184. Matilainen Hilikka	242. Portaankorva Tuomo	300. Tasanto Esa
185. Matilainen Veli	243. Pramila Antti	301. Tauriainen Mauri
186. Mattila Auvo	244. Pramila Matti	302. Telimaa Erkki
187. Merilä Reino	245. Pramila Mikko	303. Tervonen Mikko
188. Mikkola Anne	246. Pramila Risto	304. Toiskallio Aila
189. Mikkola Olga Maria	247. Prokkola Tapio	305. Tornialainen Joel
190. Mikkonen Pekka	248. Pukinkorva Yrjö	306. Tukia Taito
191. Mikkonen Pekka	249. Pulkkinen Anssi	307. Tulimaa Jouko
192. Moilanen Pentti	250. Pulkkinen Iiris	308. Tulimaa Maija
193. Moisala Kari	251. Pulkkinen Jyrki	309. Tulimaa Ossi
194. Montin Mauri	252. Putkonen Heikki	310. Tuomi Pauli
195. Moring Juha	253. Raappana Ari	311. Tuomola Ritva
196. Moring Kristina	254. Raappana Vesa	312. Tuomola-Seppälä Kirsti
197. Moring Maria	255. Rajakaltio Kari	313. Turpeenoja Tuomas
198. Moring Patrik	256. Raustia Juha	314. Tuuri Jukka Antero
199. Myllylä Eeva	257. Raustia Jukka	315. Ukkola Kari
200. Myllylä Mikko	258. Raustia Matti	316. Wahlberg Ann-Marie
201. Myllylä Paavo	259. Rautiainen Hannu	317. Wahlberg Karl Erik
202. Myllylä Pertti	260. Ravaska Kimmo	318. Wahlberg Leena Maija
203. Myllylä Roosa-Maria	261. Reinilä Erkki	319. Wahlberg Thomas Erik
204. Myllynen Arja	262. Reskalenko Olga Maria	320. Valjus Mikko
205. Myllynen Pertti	263. Ruonala Paavo	321. Valjus Risto
206. Mäkelä Aarne	264. Ruonala Pentti	322. Valjus Sampo
207. Mäkelä Juha	265. Ryynänen Juha	323. Valjus Seppo
208. Mäkikyrö Kaisu	266. Räinen Hannu	324. Wallin Ilona
209. Männikkö Tuomo	267. Räinen Sirpa	325. Vallo Markku
210. Mäntylä Pekka	268. Rönkä Hannu	326. Vanha-aho Ari
211. Nieminen Jouko	269. Saarento Outi	327. Varis Risto
212. Nissinen Seppo	270. Sahavirta Simo	328. Vartiainen Kari
213. Nori Riitta	271. Salmela Janne	329. Vasala Jussi
214. Nousiainen Tomi	272. Salmela Raimo	330. Vasankari Teemu
215. Nurminen Antti	273. Salmela Ritva-Leena	331. Vehkamäki Aramis
216. Nurminen Maija	274. Salo Sirpa	332. Vehkaperä Kari
217. Nurminen Maisa	275. Santala Jouko	333. Veromaa Jari
218. Nurminen Olli	276. Santala Jukka	334. Westerlund Harri
219. Ollila Timo	277. Savela Hannele	335. Westerlund Paula
220. Paasivaara Liisa	278. Savilaakso Mikko	336. Viinämäki Mika
221. Paasivaara Tapani	279. Siekkinen Kari	337. Viirret Mikko
222. Paaso Paavo	280. Siekkinen Leena	338. Viitanen Kari
223. Paitsola Leo	281. Siekkinen Pirjo	339. Visuri Timo
224. Pajala Eetu	282. Siekkinen Seppo	340. Vuolas Leena
225. Pajala Hannu	283. Siekkinen Sini	341. Vähälä Mikko
226. Pajala Jussi	284. Silander Seppo	342. Yliluoma Päivi
227. Pajunen Anneli	285. Skiftesvik Helga	343. Ylipahkala Olavi
228. Pajunen Hannu	286. Skiftesvik Hilikka	344. Yrjänä Timo
229. Pajunen Juha	287. Skiftesvik Joni	345. Åström Kaj

Veneet (yht. 123 kpl)

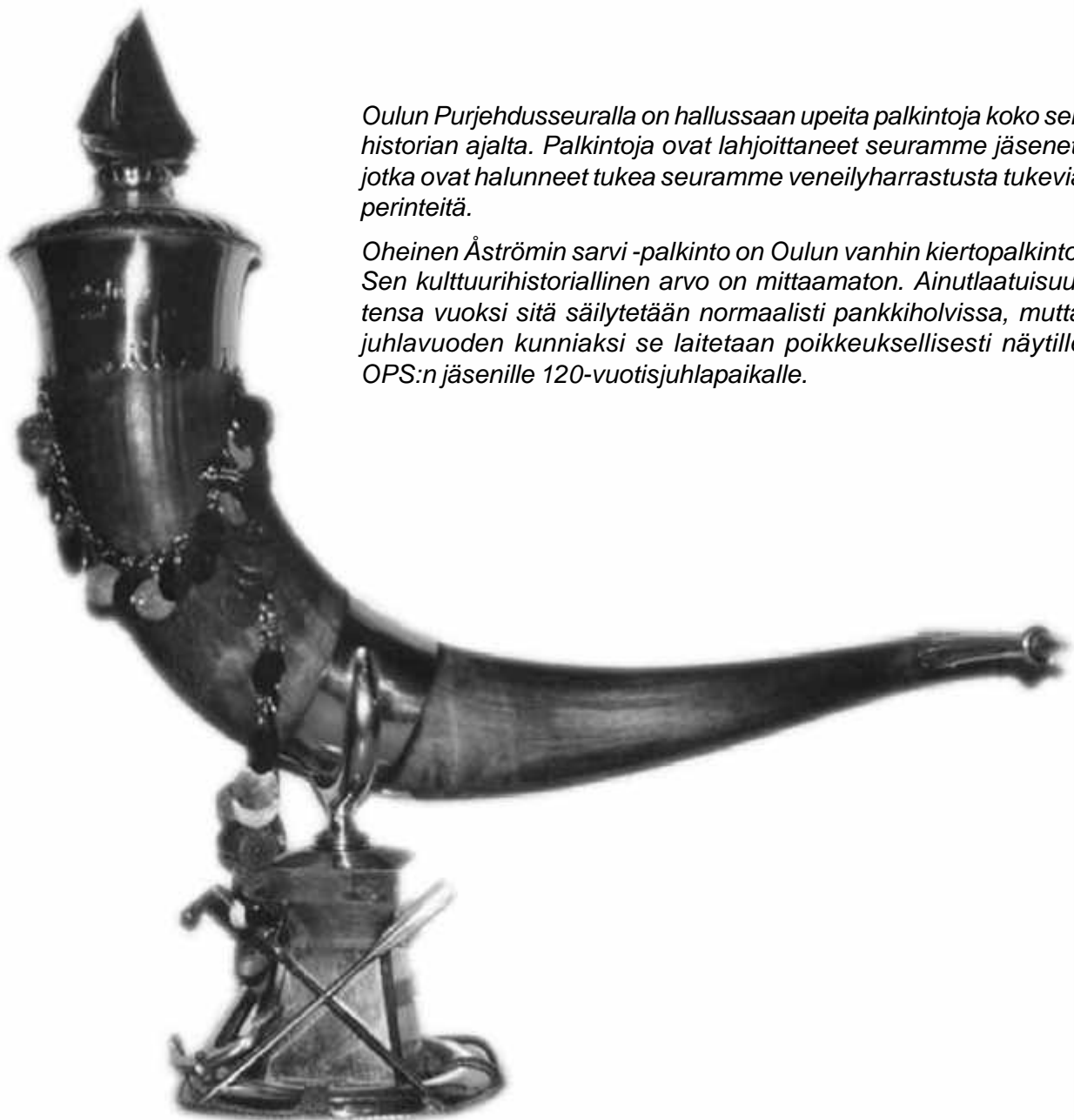
Purje- ja moottoriveneet

1. Aallotar	O-4353	Finmar Family	Aalto Eeli
2. Adele	Fin-982	Bluebird 25	Lehtinen Jarmo
3. Afrodite	O-3580	Hytillinen Moott.vene	Portaankorva Tuomo
4. Aino	Fin 894	H-vene	Paloma Markku
5. Almélie	L-6947	Albin 78 Cirrus	Heinonen Tommi
6. Amaalia	O-6192	Hytillinen	Juliander Antero
7. Amfitrite	L-860	H-vene	Pikkarainen Timo
8. Anemone	L-1572	Targa 96	Ylipahkala Olavi
9. Anette	FIN-7357	Sunwind 27	Raustia Juha
10. Anser	O-5297	Bella 7001	Holma Pauli
11. Beacon	Fin 3725	Siesta 32	Blomberg Markku
12. Buster-R	O-2862	Buster-R	Kujala Timo
13. Calateia	O-2536	Trollö 40	Mattila Auvo
14. Calypso	FIN 7929	Meriristeilijä	Logrén Jussi
15. Carillo	O-7735	Yamarin 5150 BR	Westerlund Harri
16. Caritas		Sea Max 1	Hirvelä Pentti
17. Charlotta	L-392	H	Kurki Heikki
18. Cherie	O-14	Marino Shark	Åström Kaj
19. Chiviva	O-8447	Grand Banks 46 C	Marttila Jarkko
20. Cupida	Fin-3071	Albin Delta	Rajakaltio Kari
21. Dark Lady		Winga 29	Hägg Pasi
22. Delilah	L-2871	Avance 33	Jouppi Tapio
23. Donna Steel	O-8293	Open Flybridge	Moisala Kari
24. Eva IV	Fin 858	H-vene	Kujala Timo
25. Fiilis	L-364	H-vene	Leviäkangas Jaakko
26. Finnbotnia	O-2567	Fjord 1001 CB	Juntunen Pekka
27. Fontana	L-12	Avance 36	Moring Juha
28. Freya	000	Galax 800	Varis Risto
29. Galette	O-2803	Katettu moottorivene	Lyytinen Erkki
30. Gangbutsher	R-684	Rasmus 35	Siekinen Seppo
31. Ghost	---	Matkavene	Vehkamäki Aramis
32. Hanhi	L-1747	Finn-26	Kiimalainen Markku
33. Heta	000	Meriläinen	Kangasluoma Mauri
34. Hotspur	O-3050	Trollö 40	Silander Seppo
35. Ifigeneia	L-5235	Marina 85	Prokkola Tapio
36. Ilonani	Fin 7508	Sirena 38	Feiring Jukka
37. Jatta	L-7287	Seniorita Helmsman	Viitanen Kari
38. Jungfru	O-5419	Bella 8001	Kareinen Arvo
39. Junnikkala	000	Hytillinen moottorivene	Junnikkala Heikki
40. Kahalari	O-3799	Flipper 760	Ukkola Kari
41. Kati	Fin 2229	Fin 26	Huhtela Pertti
42. Kiia	L-1809	Albin Cirrus	Savilaakso Mikko
43. Korkalan Rock 20		Rock 20	Korkala Seppo
44. Kristina	O-8499	SeaRay 245 Weekender	Juntunen Kristina
45. Kummeli	FIN-213	H-vene	Viirret Mikko
46. Kuutar	O-6772	HydroSpeed 25	Leinonen Tapio
47. Kärsämänoja E.	O-8299	Flying Albatross	Kärsämänoja Esa
48. La vie en Rose	Fin-6988	Beneteau Idylle 1150	Nurminen Antti
49. Lady Day	L-4714	Guyline	Tasanto Esa
50. Lauree	O-2247	Hytillinen moottorivene	Kaariniemi Urpo
51. Liivi	O-7359	Jänmarin 970	Forsman Erik
52. Linda		Bella 7000	Wahlberg Karl Erik
53. Linda M	00	Koskelo 25	Idman Ritva
54. Loue V	O-4581	Runni 914	Kemppainen Kimmo
55. Magi	L-2668	-82 Inferno 29	Kukkula Harri
56. Maili Maija	L-804	H-vene	Pramila Risto
57. Maivei	L-5478	Sanwind 27	Borén Esa
58. Mamarosa	6653	Aphrodite 33	Skiftesvik Joni
59. Marietta	762	H-vene	Hassinen Ilmo
60. Marika	O-3591	oma	Kämäräinen Kalevi
61. Marion	L-8134	Nauticat 35	Myllylä Paavo
62. Marita	O-7131	Seiskari S-26	Räinä Hannu
63. Marjukka	Fin-558	H-vene	Veromaa Jari

64.	Marjukka II	Fin-8463	Albin Delta	Pajunen Juha
65.	Merci	L-7964	Sanwind 35	Heiskari Olli
66.	Merimaaria	279	Hai	Marttila Petri
67.	Merlin	O-7077	Nimbus 28	Horko Kimmo
68.	Mesi	O-2960	Nordic 86	Pernu Jukka
69.	Mette	L-21	H-vene	Korpela Pekka
70.	Michelle	O-2201	Matkavene	Joensuu Olavi
71.	Mona	195	Avance 24	Saarento Outi
72.	Mymlan	Fin 8971	FE 64	Forstadius Ilmari
73.	Nanette	L-1317	Guy 27	Santala Jukka
74.	Nieida	MRS 37	Pinta 33	Heinonen Arttu
75.	Nord West	Fin 2719	NautiCat 44	Hahtonen Leo
76.	Pi-Kari	O-1026	Kulkuri 30	Reinilä Erkki
77.	Pipaluk	L-605	Antilla 30	Kontturi Matti
78.	Päivikki	O-8265	Bella 652	Tanskanen Jouni Pekka
79.	R. Lohilahti	O-3865	Yanmarin 540 HT	Lohilahti Reino
80.	Ramona	3536	Bluebird 25	Merilä Reino
81.	Rea Kreetta	O-1	Nord West	Laitila Mikko
82.	Regina	FIN 579	Botnia 6	Nieminen Jouko
83.	Relax		Jasmin 25	Männikkö Tuomo
84.	Rita III	L-2249	IFE	Hirvelä Seppo
85.	Ruuti	O-6146	Bayliner 1750	Ryynänen Juha
86.	S. Salo	O-1407	Terhi 520 HT	Salo Sirpa
87.	s/y Pepperoni		Minicat 26	Kujala Jukka
88.	Sannabella		Bella 660	Pulkkinen Anssi
89.	Santer	Fin-9109	Santer 760	Ekdahl Tuomo
90.	Sea Star	O-4080	Sea Star	Hukkanen Erkki
91.	Serafia	FIN-2358	Albin 33 Nova	Pajunen Hannu
92.	Silver Beaver	O-8032	pulpettivene	Vähälä Mikko
93.	Sireko		Artella 22	Huovinen Esko
94.	Sirhetar	L- 4921	Sunwind 27	Kovalainen Heikki
95.	Sohvi	Fin 5137	Omega 30 A	Pramila Antti
96.	Soleil	0-8446	Bayliner Ciera 2655	Hintsala Pekka
97.	Stina		Buster XL A-25280	Koponen Pertti
98.	Strega	--	Medusa	Hammar Harry
99.	Sunita	L-5146	Sirena 38	Matilainen Veli
100.	Tecla	O-1616	oma	Collan Kai
101.	TITI	L-2756	Fin 26	Kelloniemi Hannu
102.	Tringa	O- 4095	Tristan 820	Soiluaho Jouko
103.	Tuulentupa	L-145	Helmsman 23	Peltoniemi Juha
104.	Tuulia III	O-4116	Bayliner 2455 Ciera Sun	Suomela Aimo
105.	Unelma	O-7020	Degerö 28 ms	Pihlmaa Hannu
106.	Wanda	Fin 5854	Feeling 940	Pirilä Tapio
107.	Viiru	Fin-8876	Dehler 33 GR	Tervonen Mikko

Kevytveneet

108.	420		420	Löfgren Johan
109.	J.Karsi	FIN-745	E-jolla	Karsi Jalmari
110.	H-M.Karsi	FIN-9467	OL-luokka	Karsi Heta-Maria
111.	J.Hyytiäinen	FIN-659	E-jolla	Hyytiäinen Juho
112.	J.Laitinen	L-579	E-jolla	Laitinen Jaakko
113.	Kikka III	14269	Lightning	Paloma Markku
114.	Laiska Kettu	26650	Vikla	Valjus Risto
115.	M.Hyytiäinen	FIN-10131	OL-luokka	Hyytiäinen Maiju
116.	M.Nurminen	FIN-232	OL-luokka	Nurminen Maisa
117.	O.Nurminen	FIN-776	E-jolla	Nurminen Olli
118.	OPS	FIN-9667	OL-luokka	Oulun Purjehdusseura r.y.
119.	Piccolo		OL-luokka	Kujala Valtteri
120.	Piraya	111	380	Oulun Purjehdusseura r.y.
121.	Seahorse	FIN-10063	OL-luokka	Oulun Purjehdusseura r.y.
122.	Victor	FIN-9581	OL-luokka	Tulimaa Ossi
123.	Zubenelgenubi	Fin 115	470	Salmela Janne

Oulun Purjehdusseuralla on hallussaan upeita palkintoja koko sen historian ajalta. Palkintoja ovat lahjoittaneet seuramme jäsenet, jotka ovat halunneet tukea seuramme veneilyharrastusta tukevia perinteitä.

Oheinen Åströmin sarvi -palkinto on Oulun vanhin kiertopalkinto. Sen kulttuurihistoriallinen arvo on mittaamaton. Ainutlaatuisuutensa vuoksi sitä säilytetään normaalisti pankkiholvissa, mutta juhluvuoden kunniaksi se laitetaan poikkeuksellisesti näytille OPS:n jäsenille 120-vuotisjuhlapaikalle.

ÅSTRÖMIN SARVI

Lahjoittanut tehtailija Emil Åström vuonna 1908
Valmistanut konemestari Johan Salmela

OPS:n arvokkain palkinto on jäsenille tarkoitettu ikuisesti kiertävä kiertopalkinto. Alkuperäisten sääntöjen mukaan tästä kiertopalkinnosta kilpailtaessa veneen omistajan on itse istuttava peräsimestä. Tämän säännön laiminlyönnin vuoksi ei palkintoa eräänä vuosina ole jaettu.

Lahjoittajan määräysten mukaan palkinnosta saivat kilpailla korkeintaan 3,5 valöörin suuriset veneet.

Radan pituus tuli olla vähintään 10 mpk ja voittajan vauhti vähintään 3 solmua.

Vuosina 1928-1961 kiertopalkinnosta kilpailtiin Pohjanlahden pienveneillä eli kolmioveneillä OPS:n vuosipäivakilpailuissa.

Kun kolmioveneet loppuivat, siirryttiin vuonna 1962 Hai-luokkaan ja säännöt uusittiin.

Vuonna 1984 siirryttiin H-veneluokkaan, ja palkinnon sai haltuunsa kauden paras H-vene.

Korkeus 67 cm. Sijoituspaikka Johteenpookin vitriini.

Kaarlenholvi

Kauppuriengatan Sex puh. 562 4500

Sydämellisesti
marimekko®
Rotnaarilla

KYMPPI POKA OY

VOUDINTIE 1, 90400 OULU

Puh. 08-5333 621

Fax. 08-5333 681

IKKUNAT JA OVET

KAIKKI YHDESSÄ

MERCURY

-perämoottorit

VOLVO-PENTA

-moottorit

TERHI

-veneet

SILVER

-veneet

JUHTA

-venetrailerit

VENETARVIKKEET

AVOINNA 9-17

POHJOLA ILMARINKATU 1, 08-312 0707
POHJOLA OY

POHJOLA

Teknisen kaupan taitajat

<http://www.pt-yhtiot.fi>

LETKUT JOKA LÄHTÖÖN!

Pohjolan Kumi Oy
POHJOLAN TEKNIikka

Voudintie 1, 90400 Oulu, puh. 3213 700
Varastokatu 1, 92130 Raahe, puh. 2118 700

TU TUULILASIT

VELAS
LAMINAALD

- ◆ VALMISTUS
- ◆ MYYNTI
- ◆ ASENNUKSET
- ◆ TURVAURAT
- ◆ KORJAUKSET

08 - 375 666
Fax: 08 - 375 861

V.E.Lipponen

Nuottasaarentie 8, 90400 OULU

Kuivaniemi kunnostautui

Bottnia Eskaaderiin osallistuneiden venekuntien keskuudessa järjestettiin kysely eri etappisatamien suosituimmuudesta. Parhaiten kyselyssä menestyi Kuivaniemen Vatunki. Kakkoseksi kipusi Kemi ja kolmoseksi Piteån ulkopuolella sijaitseva Svinören. Hännänhupuksi jäi ahtaanoloinen ja karu Likskär.

Arvosanojen (1 –5) keskiarvot:

Piteå 3,13
Svinören 3,85
Luleå/ Likskär 2,94
Kohamn 3,79
Båtskärnäs 3,08
Haparanda 3,23
Kemi 4,49
Kuivaniemi 4,84
Ii/ Röyttä 3,78
Oulu/Uleåborg 3,71

Satamien välinen paremmuusjärjestys:

- 1) Kuivaniemi
- 2) Kemi
- 3) Svinören
- 4) Kohamn
- 5) Ii/ Röyttä
- 6) Oulu/ Uleåborg
- 7) Haparanda
- 8) Piteå
- 9) Båtskärnäs
- 10) Luleå/ Likskär

Kommodori Seppo Silanderin Hotspur johtaa Bottnia Eskaaderin veneitä Kropsun edustalla Oulua kohti.

OTPS r.y.

TULOKSET

E- jollien SM- ranking 14.-15.7.2001

Nimi	Purje nro	Seura	1. lähtö Sij Pist	2. lähtö Sij Pist	3.lähtö Sij Pist	4.lähtö Sij Pist	5.lähtö Sij Pist	6.lähtö Sij Pist	Pist y	5 lähtöä	sijoitus
Jalmari Karsi	FIN-745	OPS	1 0,75	4 4	1 0,75	2 2	1 0,75	2 2	10,25	6,25	1
Johannes Berg	FIN-69	WSF	2 2	2 2	2 2	1 0,75	2 2	1 0,75	9,5	7,5	2
Kim Strömman	FIN-744	WSF	3 3	1 0,75	3 3	4*	4 4	3 3	17,75	13,8	3
Miikka Ylikoski	FIN-786	KePS	4 4	3 3	4 4	3 3	3 3	DSQ 10	27	17	4
Atte Hinkka	FIN-711	OM	5 5	6 6	DNF 8	5 5	5 5	4 4	33	25	5
Niko Kuivas	L-492	OTPS	7 7	DNS 8	DNS 8	6 6	6 6	5 5	40	32	6
Johanna Kesti	FIN-795	OTPS	6 6	5 5	DNF 8	7 7	DNS 8	DNS 8	42	34	7
Maija Salmela	FIN-750	KTPS	DNC 10	DNC 10	DNC 10	DNC 10	DNC 10	DNC 10	60	50	
Andrea Boreniu	FIN-797	BS	DNC 10	DNC 10	DNC 10	DNC 10	DNC 10	DNC 10	60	50	

* Suorittanut 4 lähdössä käännösrangauksien.

Hiio-Hoi! Merimieslaulut soi!

*Merimieslauluilta
Meriravintola
Johteenpookissa
11.8.2001 klo 19.00*

*Laulattajina
Seppo-Oskari, Heikki
ja Markus.*

*Paellapannu kuumana
merenherkuista.*

*Johteenpooki 08-882 19 55
Kansankentäntie 2,
Hietasaaren
veneilykeskuksessa.*

Ravintolassa A-oikeudet

OPS:n paitoja

OPS:n jäsenten on nyt mahdollista hankkia itselleen oman seuran logolla varustettuja pikeepaitoja. Väri tumman sininen.

Paitojen hinnat:

**Lasten koot 110 mk
Aikuisten koot 120 mk**

Paitoja voi ostaa Johteenpookista.
Lisätietoja Hilikka Skiftesvikiltä
s-posti: hilkkars@hotmail.com
puh : 08-5565 054